VIII. évfolyam, 34. szám

1952. augusztus 20.

Ludas Matyi

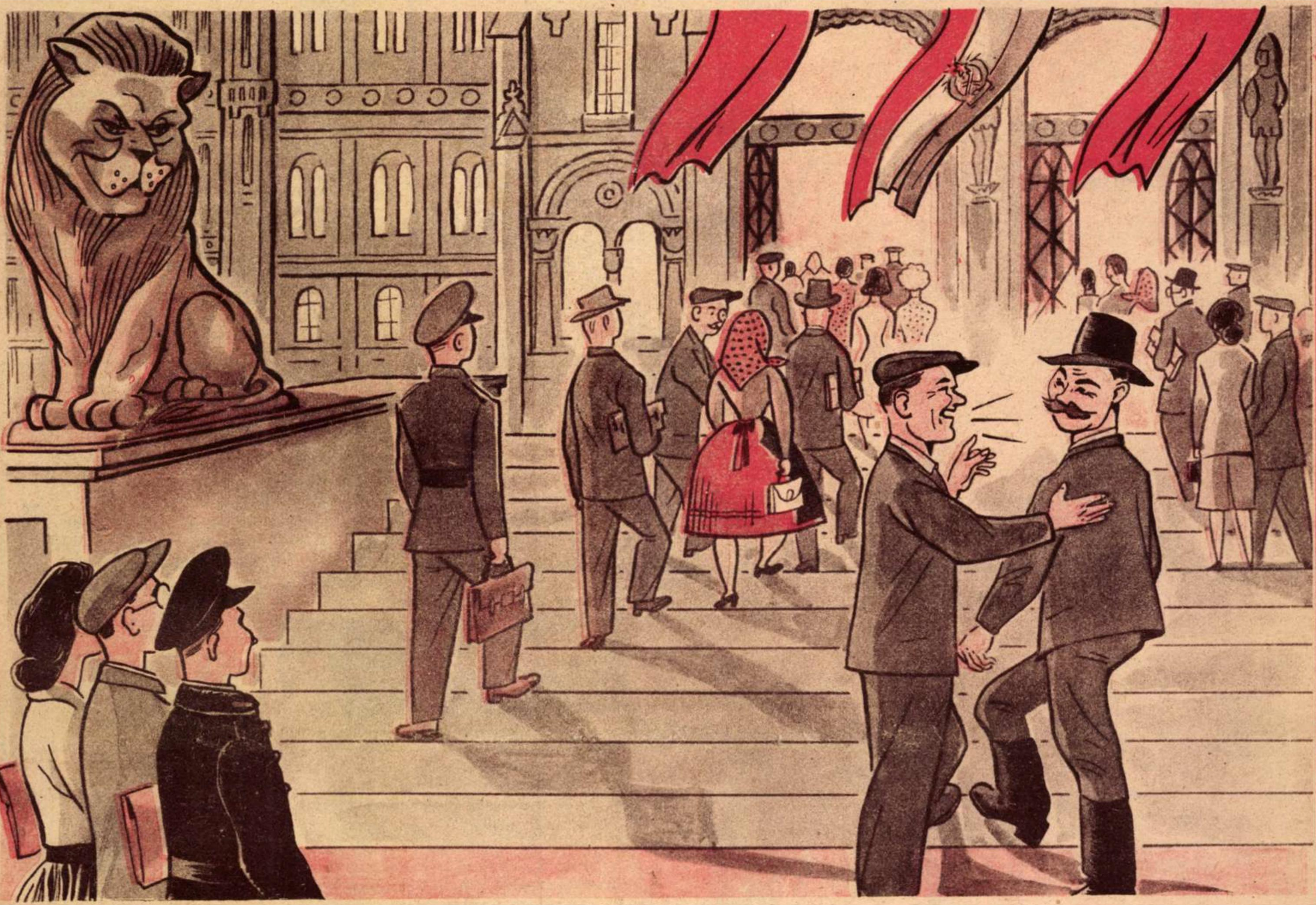

Munkásképviselő: Jó a hatalmat a dolgozók kezében látni!

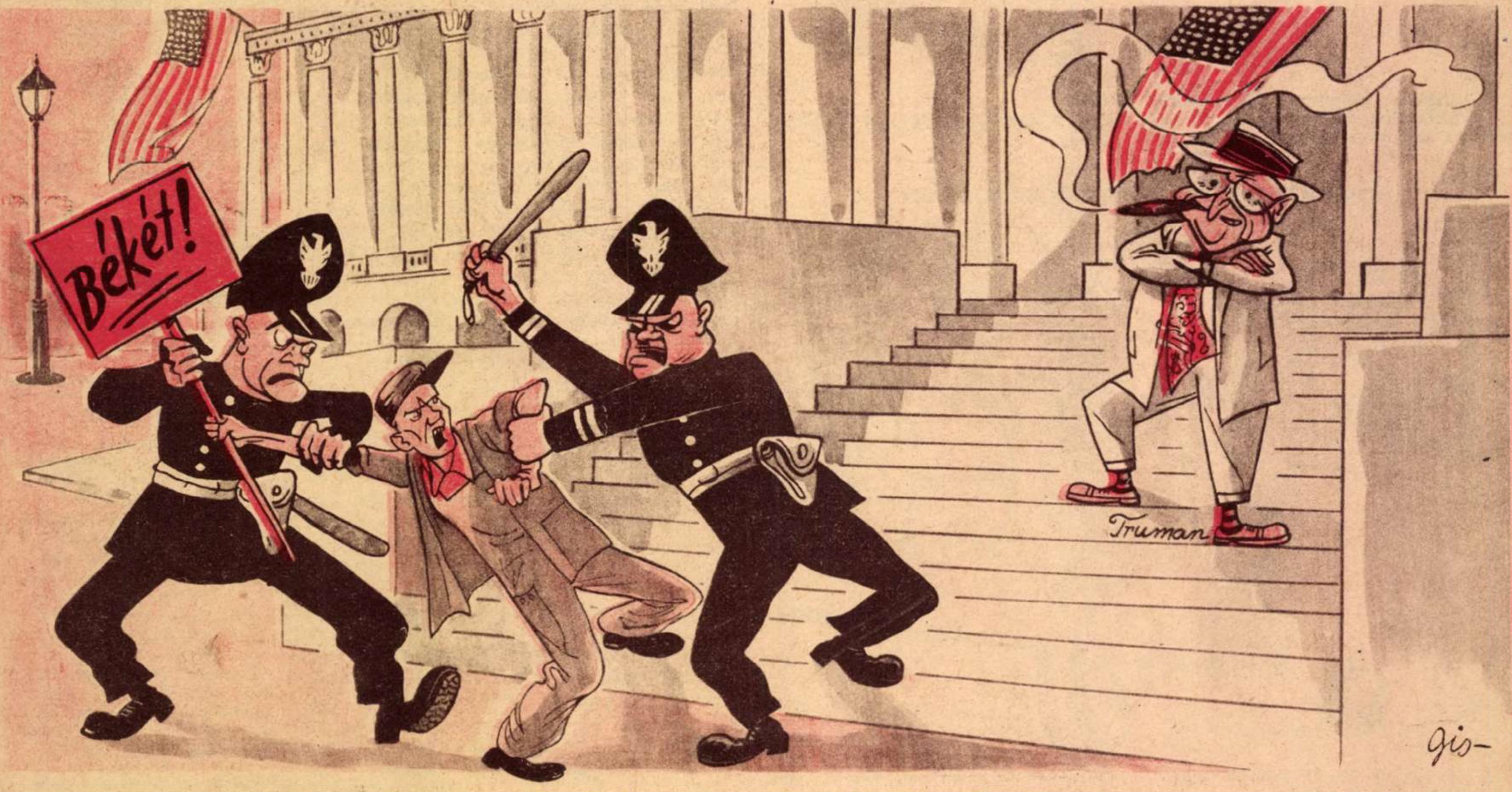

Truman: Jó a dolgozókat a hatalom kezében látni...

70 fillér

A két kalózhajó balladája

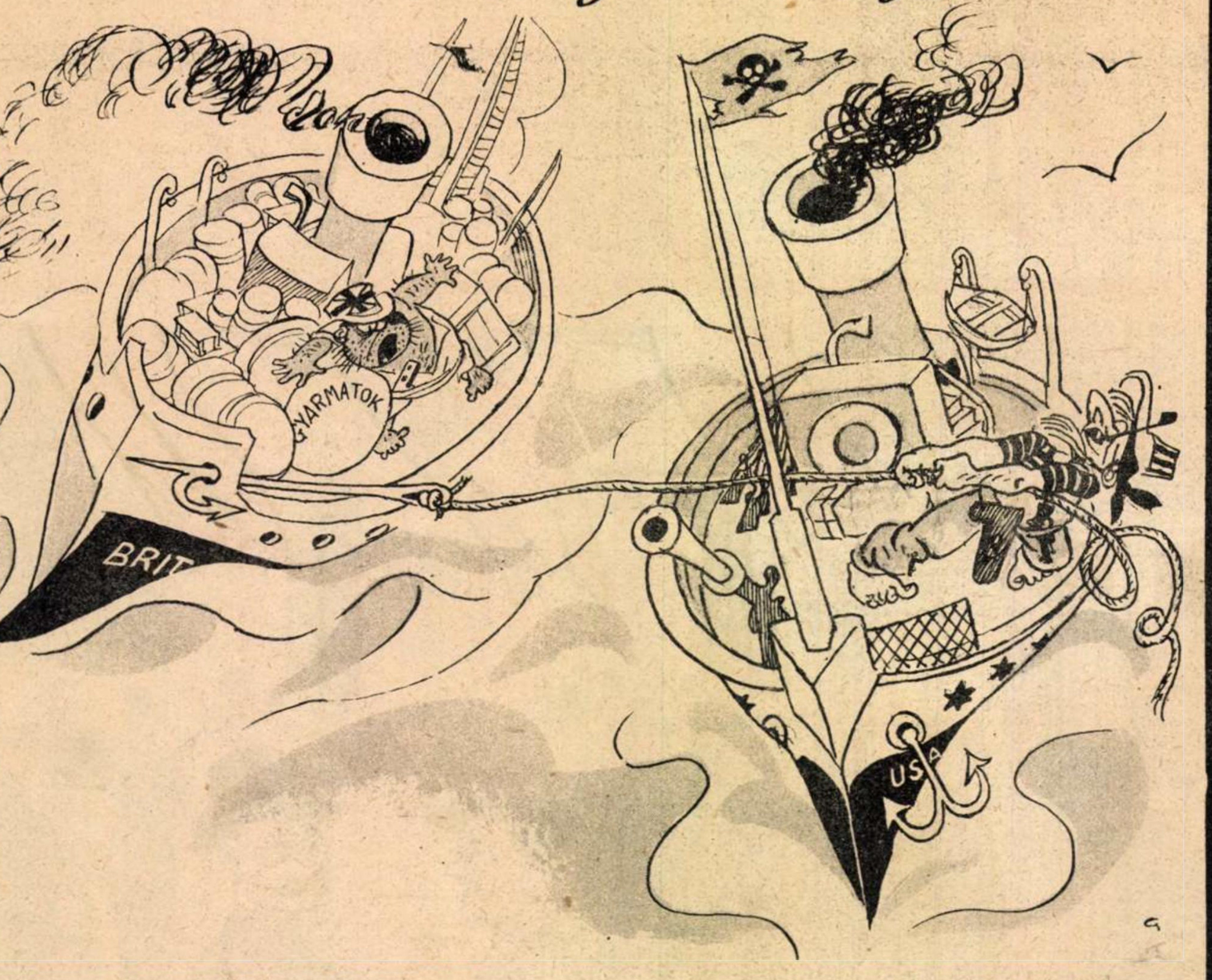

John Bull, a kalózok kalóza
Kalózkodott az óceánon
S egy másik kalózhajó tünt fel
Az opálszínű láthatáron.

S a nagyobb kalóz Samu bácsi
Mert éppen nem volt egyéb dolga,
Vén kalózkollegáját, John Bullt
Baráti módon kirabolta.

Szimpla táncjegy

— Kérek egy szimplát!

Az eszpresszó pénztárosnője letépett egy kis blokklapot és átadta. Amikor ezt tovább akartam adni a gép mellett dolgozó kávéfőzőnőnek, csodálkozva olvastam a cédula feliratát. Ez állott rajta: „Táncjegy 1 forint".

— Itt valami tévedés lehet — jegyeztem meg, — Én egynegyvenet fizettem, nem egyet és nem is akarok táncolni.

A kávéfőzőnő nevetett:

— Mi tudjuk, hogy a táncjegy az szimpla. A ruhatári jegy az dupla.

— És a málnaszörp?

— Azt korsó sör cédulára adjuk.

— És az üvegsör?

— Azt fröccsjegyre szolgáltatjuk ki. Ugyanis el kell használni a régi blokkokat. Takarékosság!

— És kiismeri magát?

— Hogyne! Tessék megfigyelni.

Jött egy kövér férfi és három cédulát adott át. Erzsi adott neki egy duplát, egy pohár szódát és két centiliter konyakot.

— Milyen cédulákat kapott? — kérdeztem.

— Ruhatárit, szendvicsest és forralt borosat.

Másnap meg akartam tréfálni a kávéfőzőnőt. A legutóbbi kultúrest tombolajegyét adtam át neki. Nem nevetett, nem volt dühös, hanem egy duplát adott érte.

Csodálkozva kérdeztem:

— Nem vette észre, hogy mit adtam oda?

— De igen! Duplára szóló blokkot! Ma reggel óta erre adunk duplát. A kerületi VV ugyanis megszerezte egy kultúrest megmaradt tombolajegyeit és most azokra adjuk ki a duplát. Negyedébe se kerül, mintha új blokkokat nyomatnánk.

Odahaza lázas kutatásba fogtam. Találtam egy sétahajózási jegyet és egy gyógyszertári számot, amelyet két évvel ezelőtt kaptam, amikor egy szemcseppet csináltattam a patikában. Akkor nem váltottam ki és megmaradt a cédula. Holnap mind a két nyomtatványt beviszem az eszpresszóba.

Ha egy kis szerencsém van, kapok érte egy málnaszörpöt és egy féldeci barackpálinkát...

Palásti László

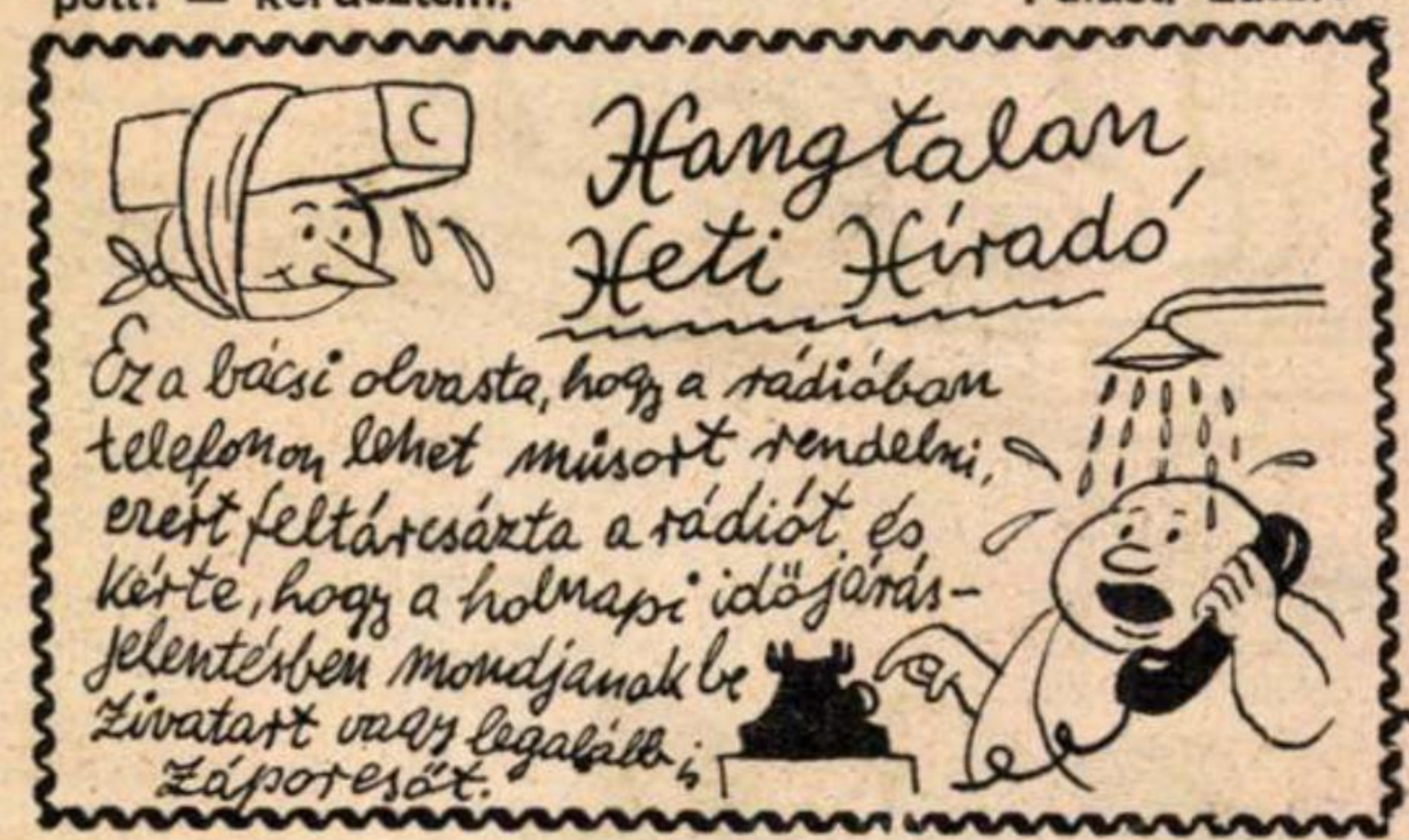

Hangtalan Heti Híradó

Ez a bácsi olvasta, hogy a rádióban telefonon lehet műsort rendelni, ezért feltárcsázta a rádiót és kérte, hogy a holnapi időjárásjelentésben mondjanak be zivatart vagy legalább záporesőt.

ZALÁBAN

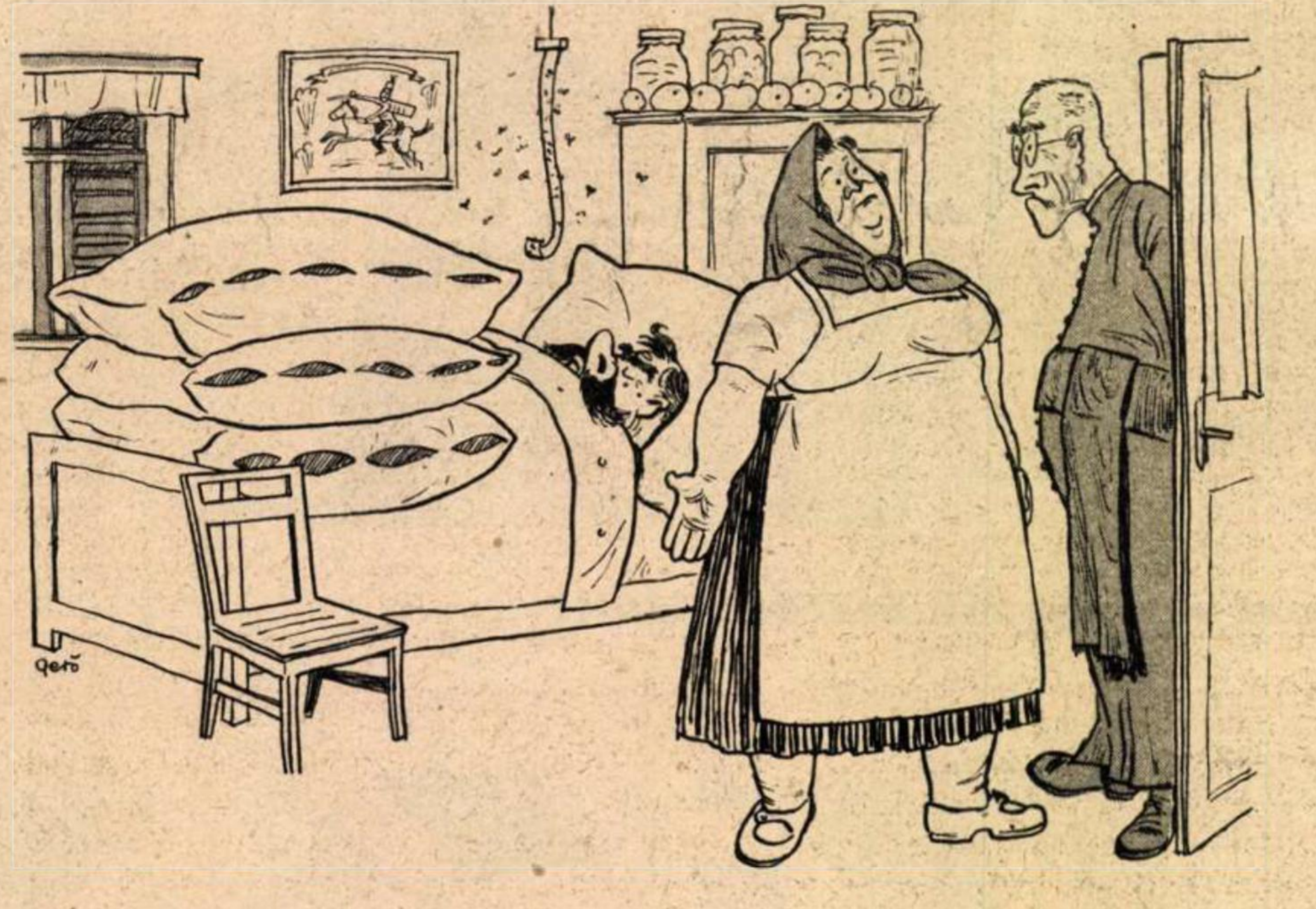

Plébános: Hogy van a férje, Zsírosné asszony?

Zsírosné: A múlt héten még jól volt, amikor a beadás csak 90%-nál tartott, de amióta a 100%-ot is elhagyta, nem kel fel az ágyból.

Helsinki után egy sportboltban

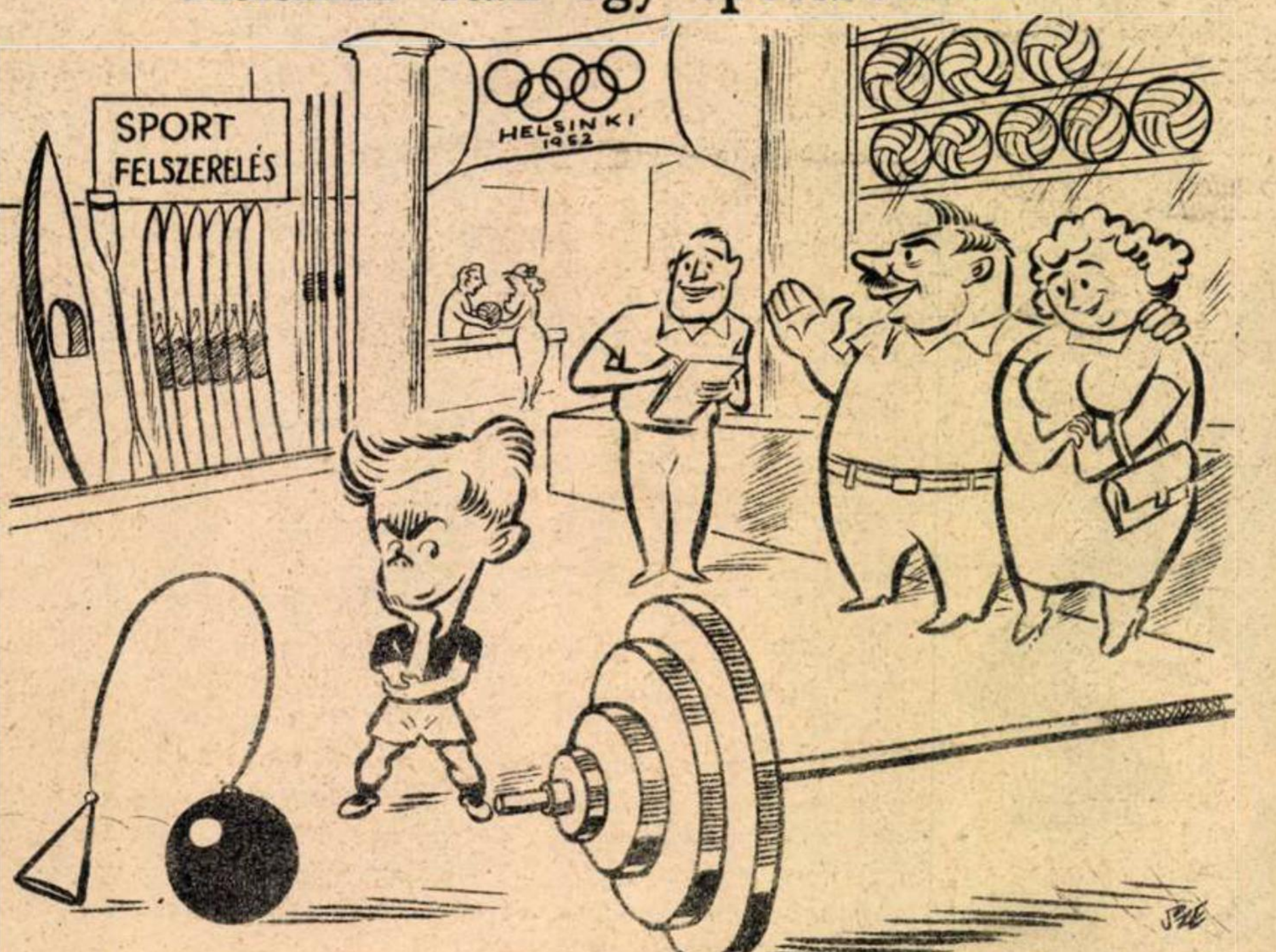

— Egy kis türelmet kérünk kartárs.. Jancsi fiam most dönti el, melyik szerrel lesz olimpiai bajnok 1960-ban...

Asztronómia

Az utóbbi időben egyre több téren foglalkoznak a természettudományos oktatás népszerűsítésével. Tapasztalatom szerint a Baross-téren is sikerült komoly eredményeket elérni, melyről a következőkben számolok be. Egyik nap a késő esti órákban a Keleti előtt csoportosulásra lettem figyelmes. Közelebb kerültem és meglepetéssel tapasztaltam, hogy az emberek egy teleszkópot vesznek körül, melyre a következő szövegű tábla volt akasztva:

Láthatók különböző időben a Hold-kráterek, Vénus változatai, Mars tengerei, Jupiter, a holdjaival és Saturnus a gyűrűjével. Ködök, halmazok stb. — Egy égitest megtekintése személyenként 50 fillér.

A teleszkóp előtt egy asszonyka álldogált, aki igyekezett minél kecsegtetőbb színben feltüntetni a teleszkópba való betekintés örömeit az egybegyűltek előtt. A rögtönzött kis utcai obszervatórium a jelek szerint népszerűségnek örvendett és a jelenlévők egymásnak adták a lencsét, hogy láthassanak valamit a világmindenségből. Mindebből arra lehet következtetni, hogy a valószínűség szerint nem tudományos okból, hanem a pályaudvar érkezési oldalának nagy forgalma miatt üzemeltetik a teleszkópot a fenti helyen. Mindenesetre az asztronómia iránti fokozódó érdeklődés tanújelét látjuk abban, hogy akadnak emberek, akik este 11 órakor kíváncsiak a Saturnus gyűrűjére, vagy a Vénus változataira. Csak azt nem értem, hogy milyen csillagászati számítás eredményeként állapították meg egy égitest megtekintéséért az 50 filléres ellenszolgáltatást. Nem mintha sokalnám, hiszen a tulajdonos sem lopja a csillagokat és felhős napokon biztos nagy a ráfizetés, de sok rezsije mégsem lehet, mert végtére az égbolt ingyen van, csupán a teleszkóp karbantartása kerül pénzbe. Miután a csillagok állásából arra következtettem, hogy otthon már régen bezárták a kaput, odaléptem és én is bepillantottam a lencsébe. Hangsúlyoznom kell, hogy nem kíváncsiságból. Egyszerűen nem közömbös előttem, hogy a Hold kráterén mi történik. Elvégre bolygón élek és jogom van tudni, hogy mi történik a világűrben. Mikor befejeztem a szemlélődést, jóleső érzéssel állapítottam meg, hogy azért nem cserélnék bolygót semmi pénzért. Körülöttem szép pesti éjtszaka volt. Felkapaszkodtam egy 67-es villamosra és csak a Miskolci-utcánál vettem észre, hogy félhold van. Elfogott a méreg. Úgy éreztem, hogy megrövidítettek, mert csak egy fél égitestet láttam. Ráfizettem 25 fillért...! Hiába! Tudományos kutatás, nincs áldozat nélkül.

Szilágyi György

AZELŐTT

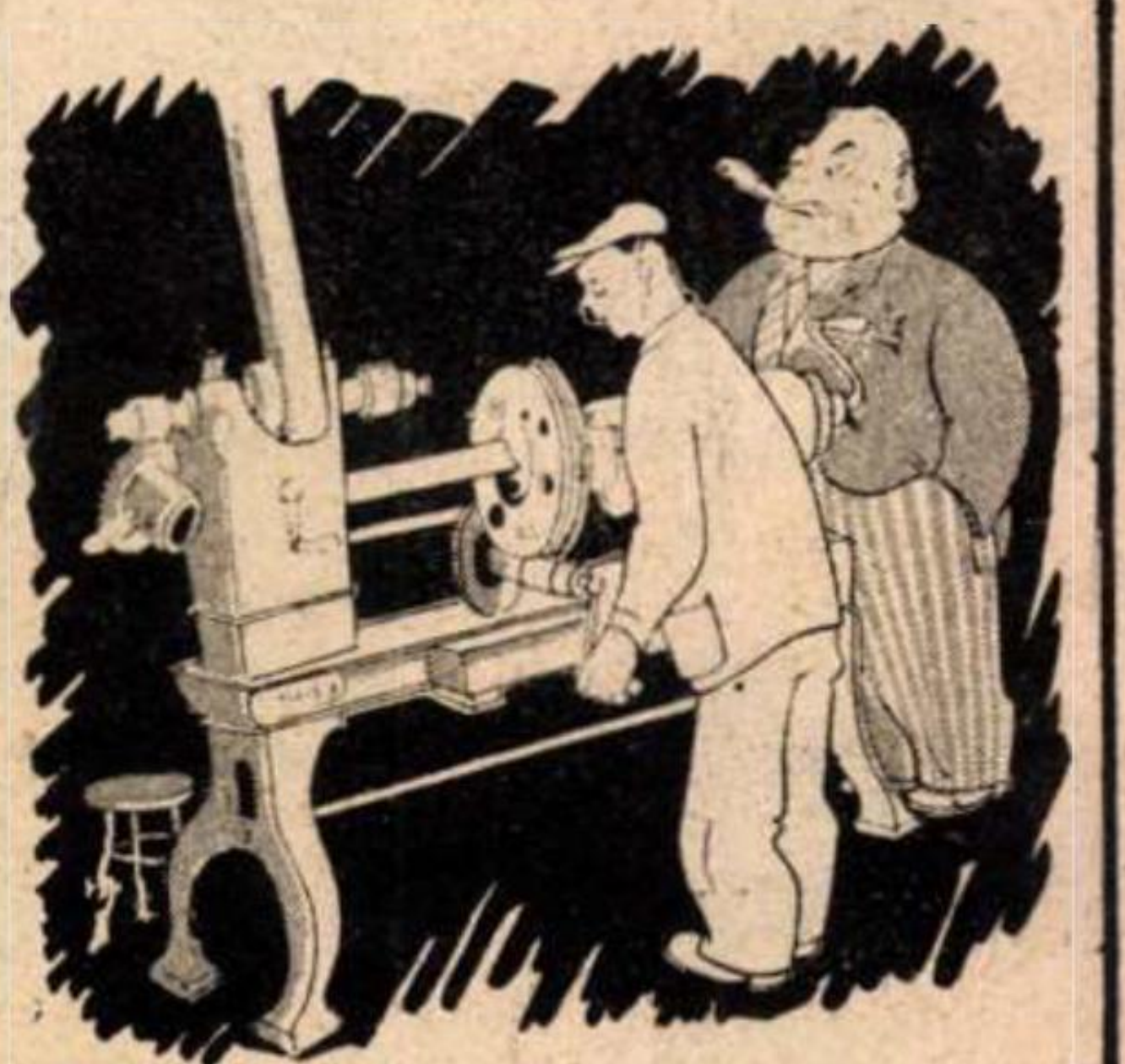

Tőkés: Vigyázzon a drága gépemre, nehogy valami kárt tegyen benne!

MA

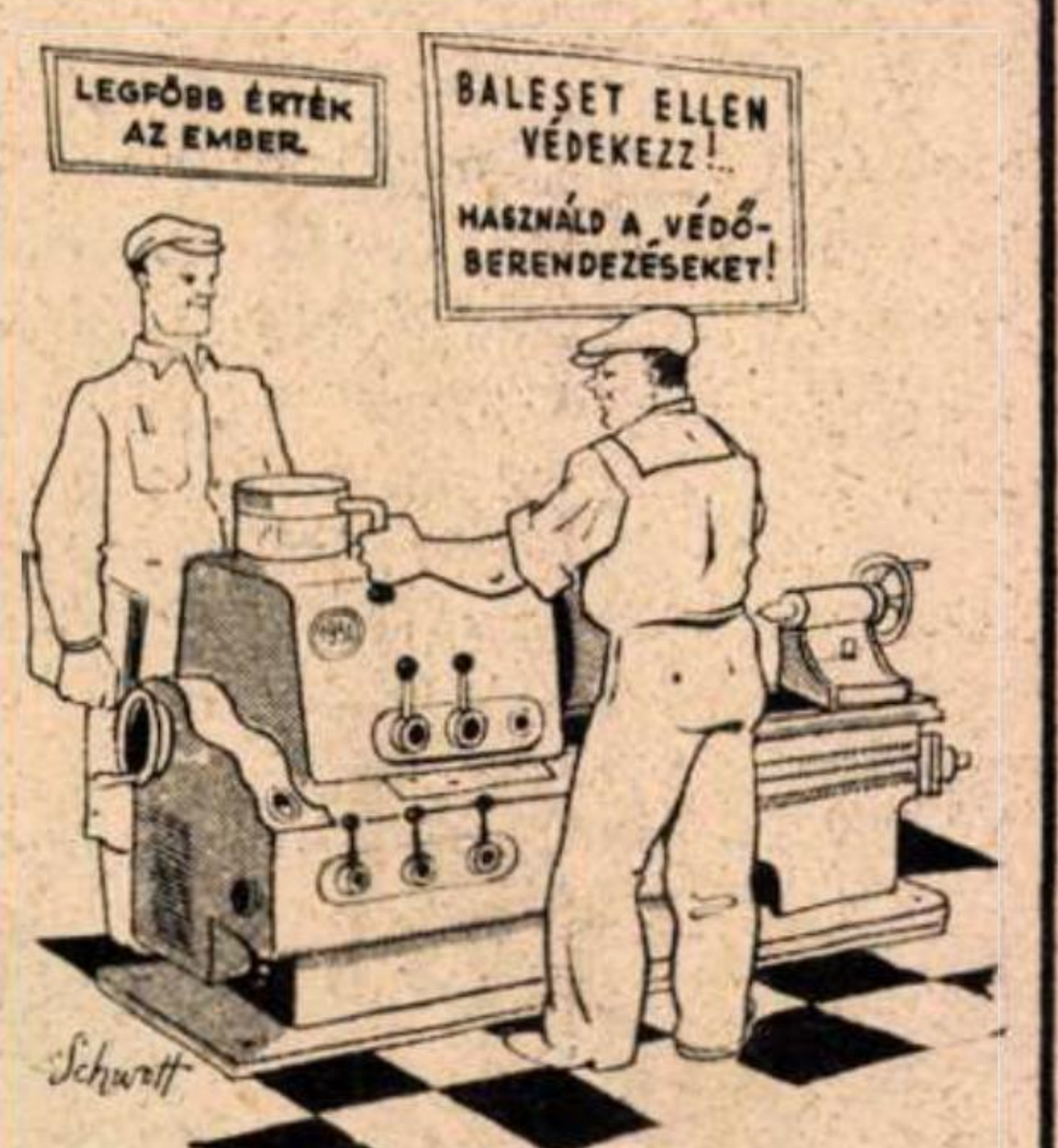
LEGFŐBB ÉRTÉK AZ EMBER.
BALESET ELLEN VÉDEKEZZ!..
HASZNÁLD A VÉDŐBERENDEZÉSEKET!

Biztonsági megbízott: Vigyázz a gépedre, nehogy valami kárt tegyen benned!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-203.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Ludas Matyi Szinpada

MAGAS POLITIKA

Amerikában elnökválasztásra készülődnek. A republikánus párt jelöltje, Stevenson kormányzó és a demokrata párt jelöltje, Eisenhower tábornok, bizalmas megbeszélésre ülnek össze.

Eisenhower: A választás a nyakunkon van. A kommunista sajtó, sőt a kétszínű liberális sajtó is azt hangoztatja, hogy programmunk között nincs semmiféle különbség. Ez persze szemenszedett hazugság.

Stevenson: Úgy van. Galád, aláváló ripőkség.

Eisenhower: Örülök, hogy egyetértünk. Azazhogy, nem örülök. Mi ugyanis ma azért ültünk össze, hogy megegyezzünk abban, miben nem egyezünk meg, más szóval közös plattformot kell alkotnunk a tekintetben, hogy min fogunk összeveszni.

Stevenson: Nagyon helyes, ez az én véleményem is.

Eisenhower: Kérem, kormányzó úr, ne helyeseljen folyton, mert így nem jutunk előbbre. Nekünk össze kell különböznünk, mert így kívánja a haza érdeke és így kívánja az amerikai nép érdeke.

Stevenson: Úgy van... Azazhogy fenét van úgy!

Eisenhower: Nagyon örülök, miszerint végre belátja, hogy nincs igazam. Annyit elárulhatok, hogy külpolitikámban egészen eredeti elgondolást fogok követni, amidőn Truman úr külpolitikai vonalát folytatom.

Stevenson: Bocsásson meg, tábornok úr, de azt én óhajtom folytatni.

Eisenhower: Csakhogy én tűzzel-vassal folytatom. Borzalmas leszek.

Stevenson: Én rettenetes leszek. Végletekig fokozni kívánom a háborús készülődést a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen.

Eisenhower: Én a végleteken túl! Iszonyatos leszek.

Stevenson: Félelmetes leszek. Politikám a kemény kéz politikája.

Eisenhower: A kőkemény kéz politikája. Vérfürdő, halálhörgés, atom!

Stevenson: Baktérium, pestis, pokol! Tűzvész, anyák, csecsemők! Nincs kegyelem!

Eisenhower: Kegyelem? *(Pokolian kacag.)* Ausradieren! Apropo... Hogy áll ön Hitlerrel?

Stevenson: Nagy ember volt. *(Felugrik.)* Heil Hitler!

Eisenhower: (Felugrik.) Heil Hitler!

Csüggedten leülnek

Stevenson: Sajnos, úgy látom, hogy külpolitikai vonalvezetésünk teljesen megegyezik, bár megbízóim a lelkemre kötötték, hogy bizonyos eltérésekben meg kell egyeznünk, különben honnan tudja az a szegény választó, miért szavaz rám és nem önre. Áldozatot kell hoznunk, tábornok úr! Nem lenne hajlandó ön az atombomba ellen agitálni?

Eisenhower: Megőrült, kormányzó úr? Mit szólnának ehhez az atomgyárosok! Talán inkább ön mondjon le a baktériumháborúról...

Stevenson (hüvösen): Ilyen ajánlat nem méltó egy amerikai gentlemanhez... Térjünk át inkább a belpolitikára. A háborús kiadásokat a végletekig fokozni kívánom...

Eisenhower: Én a végleteken túl... A béreket csökkentem, az adóterheket emelem. A sztrájkokat letöröm, a kommunistákat becsukom.

Stevenson: A négereket meglincselem. Éljen a fajvédelem! Éljen a profit!

Eisenhower: Éljen! Amerika az amerikaiaké! Deutschland, Deutschland über alles! Drang nach Osten! Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

Stevenson: Szenteltessék meg a te neved... *(Hirtelen magába roskad.)* Hát ez sajnos nem megy, tábornok úr... Egészen beleizzadtam...

Eisenhower: Én is. Parancsol egy pohár viszkit?

Stevenson: Kérek szépen, sok szódával...

Eisenhower: Érdekes, én kevés szódával iszom, úgy jó... Ragaszkodik, kormányzó úr a sok szódához?

Stevenson: Hát ha lehet.

Eisnehower: Brávó! Egyelőre egyezzünk meg abban, hogy mégis vannak közöttünk ellentétek.

Stevenson: Áthidalhatatlan személyi ellentétek. Jelenteni fogom megbízóimnak.

Eisenhower: Én is! *(Összekoccintják poharukat.)* Kormányzó úr, ön aljas, korrupt csirkefogó!

Stevenson (megfontoltan): Tábornok úr, ön dögöljön meg.

Mélyen meghajolnak egymás előtt, a megbeszélés véget ért.

Gádor Béla

Pistike külön jutalmaz . . .

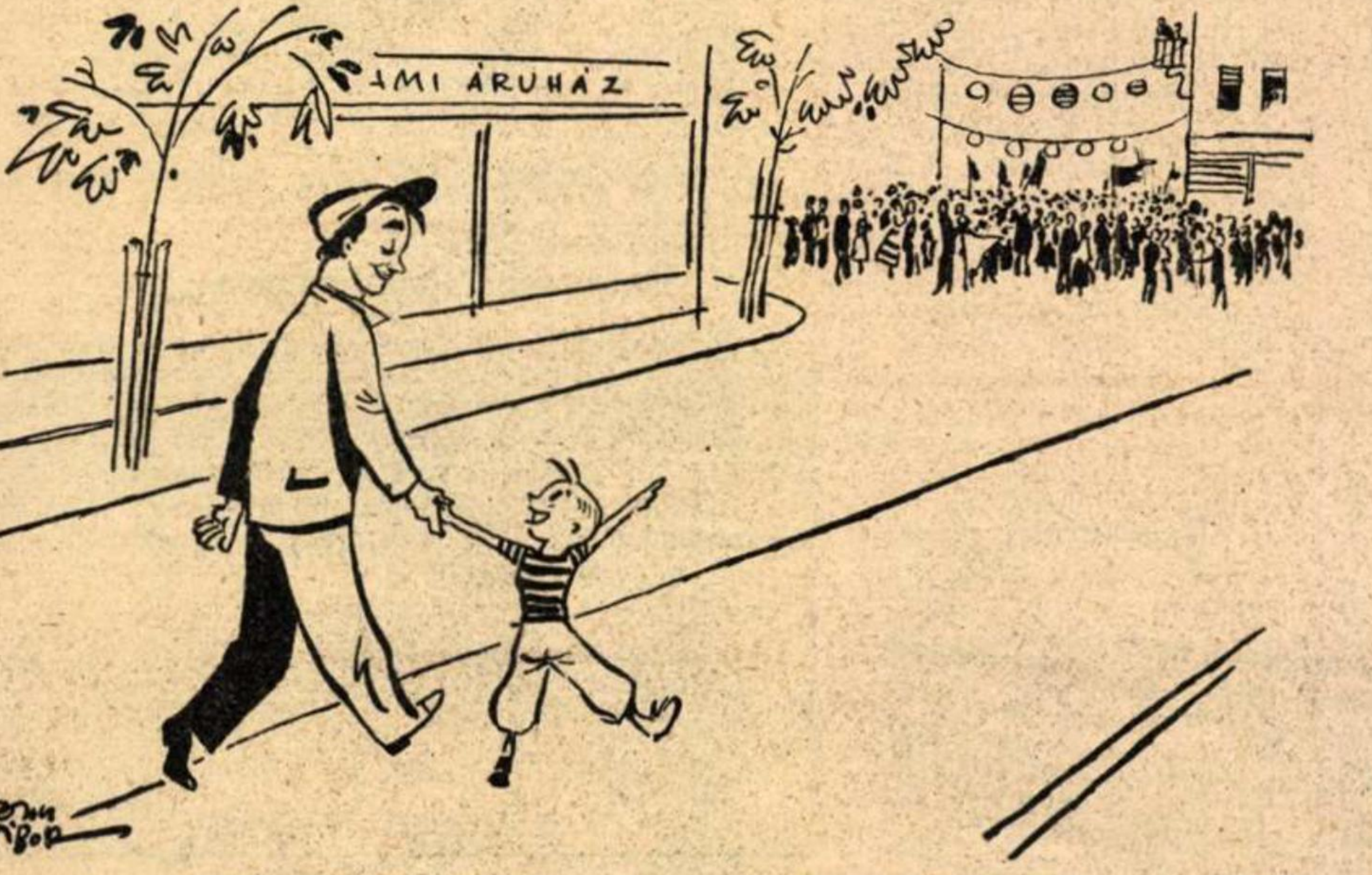

— Apu, jól dolgoztál! Teljesítetted az augusztus 20-i felajánlásodat, most elviszlek az utcabálba!

Baj van a jégszolgáltatással!

(Mit tegyünk ilyenkor?)

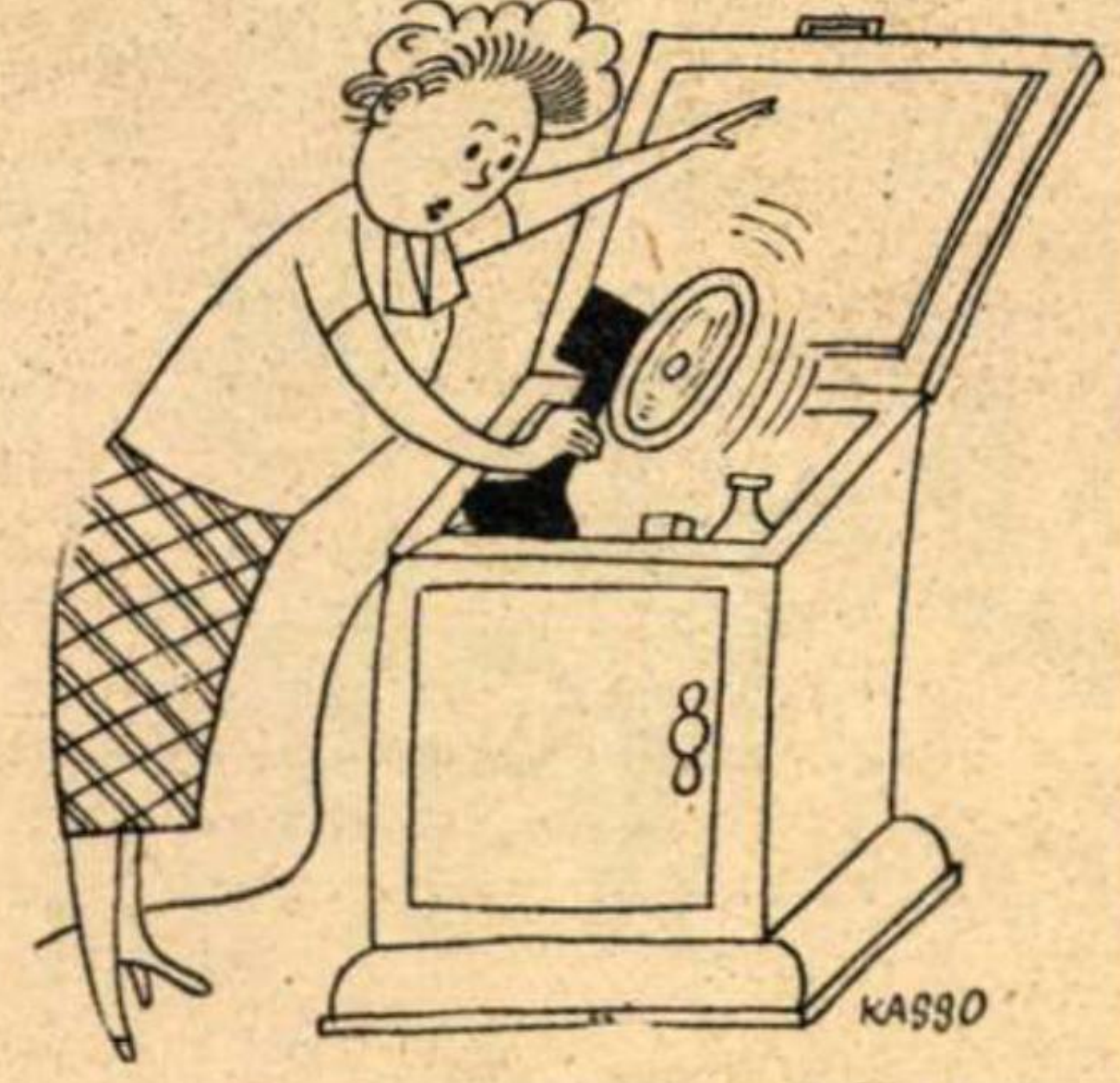

Ventilátort a jégszekrénybe!

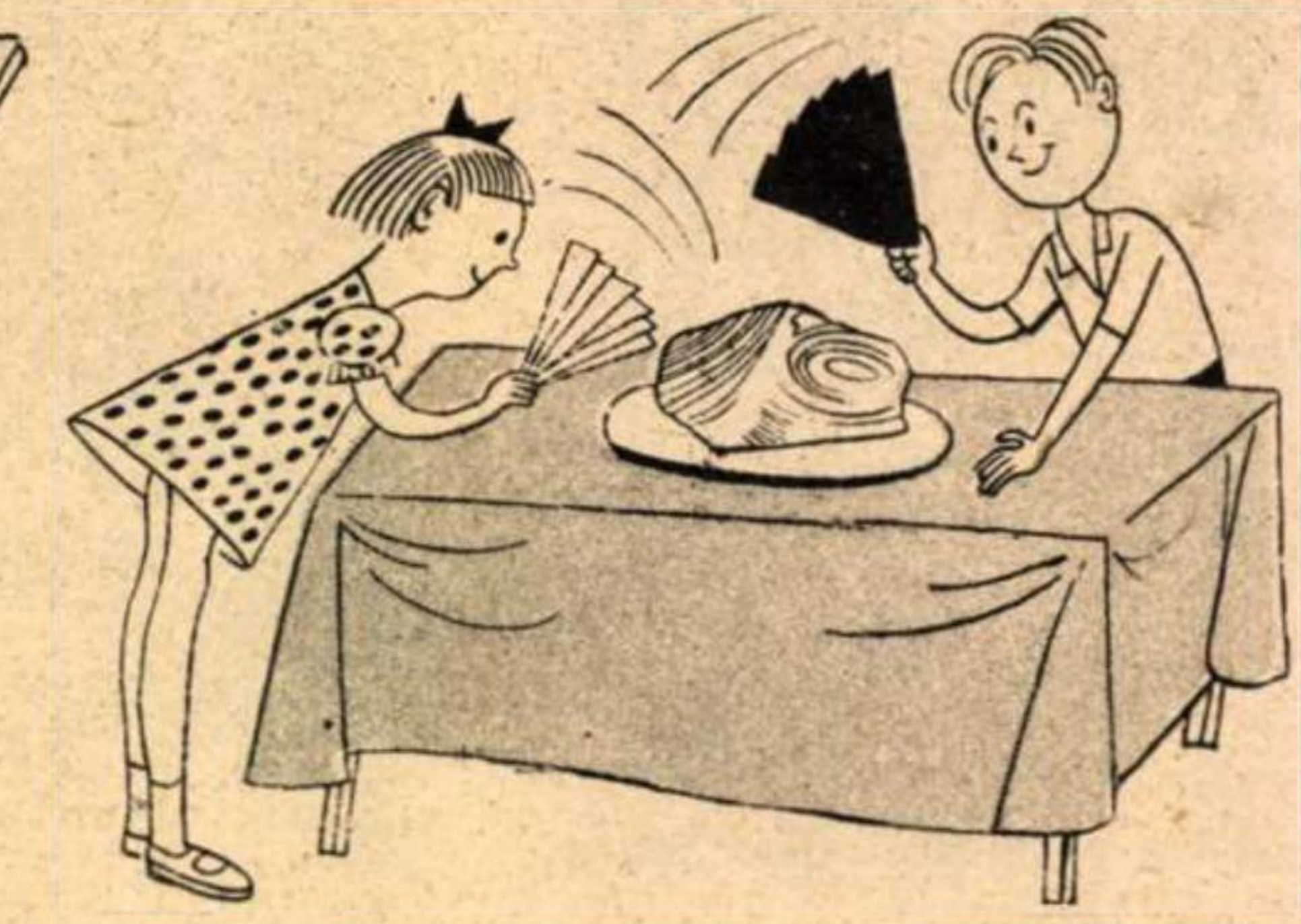

Legyeztessük a marhahúst a gyerekekkel!

Á tőkés országokban egyre erősödik a nép ellenállása

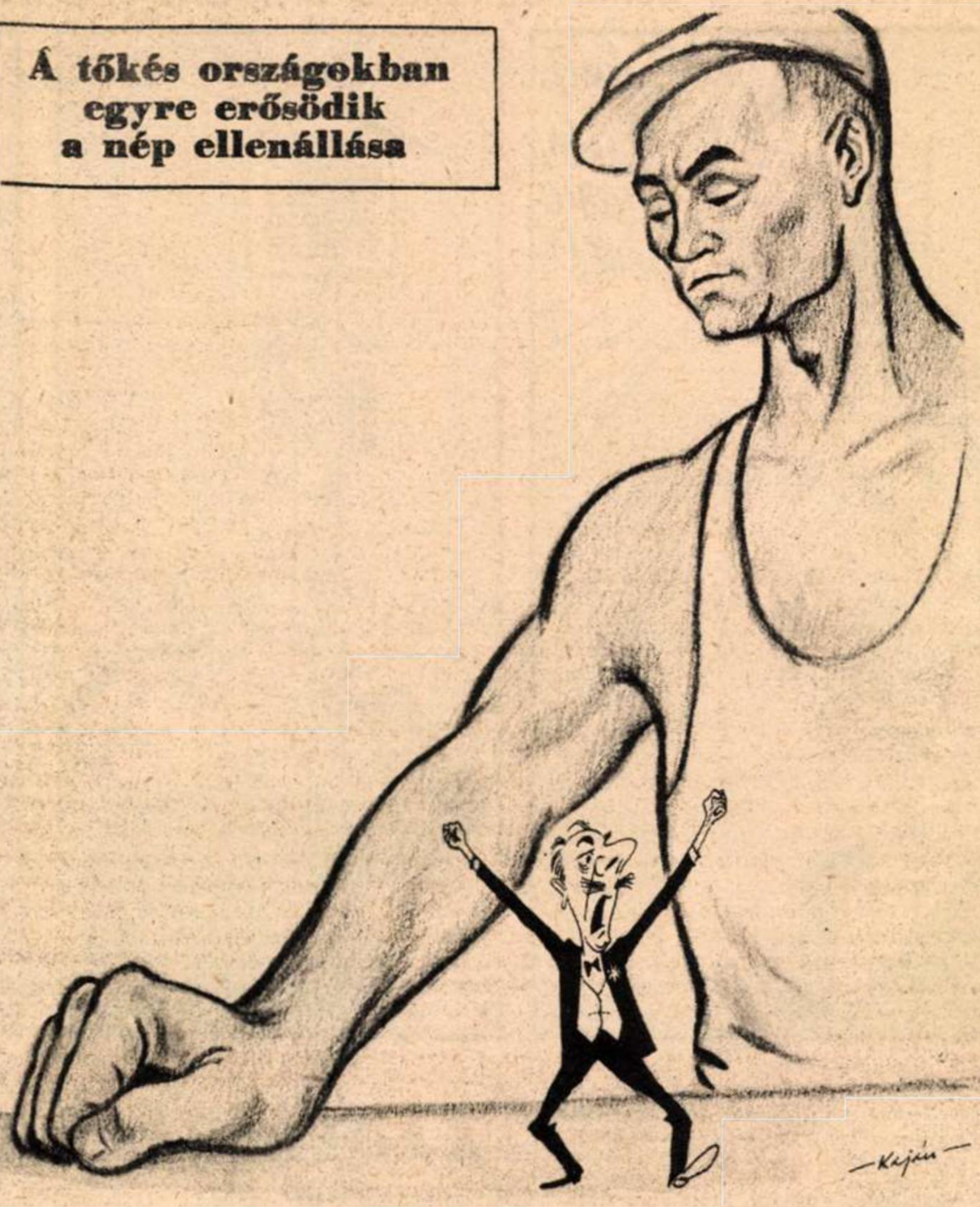

Acheson: Az erős kéz politikáját folytatjuk!

Kirúgások kora a Közelkeleten

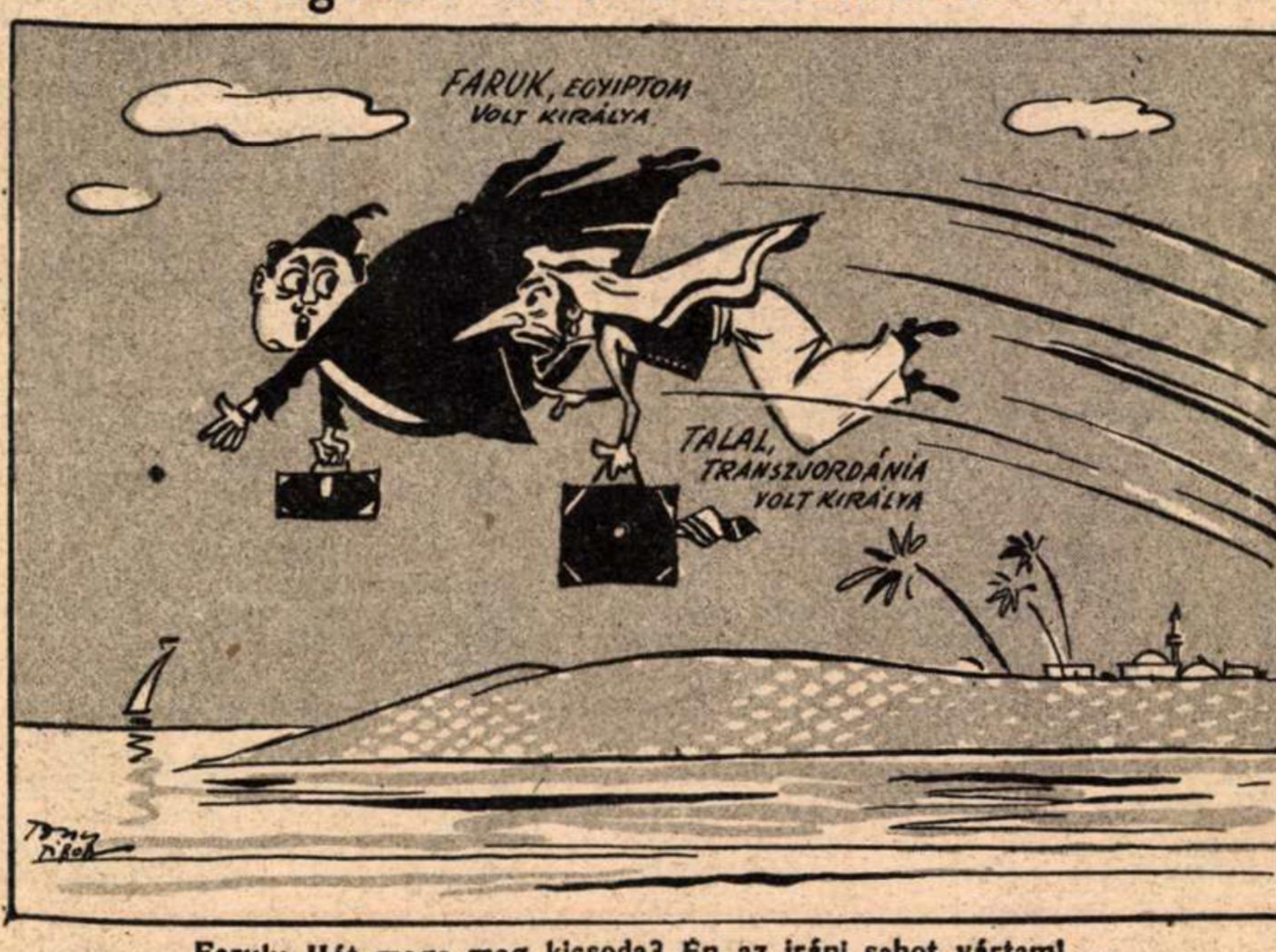
FARUK, EGYIPTOM VOLT KIRÁLYA
TALAL, TRANSZJORDÁNIA VOLT KIRÁLYA

Faruk: Hát maga meg kicsoda? Én az iráni sahot vártam! ...

TÉVES . . .

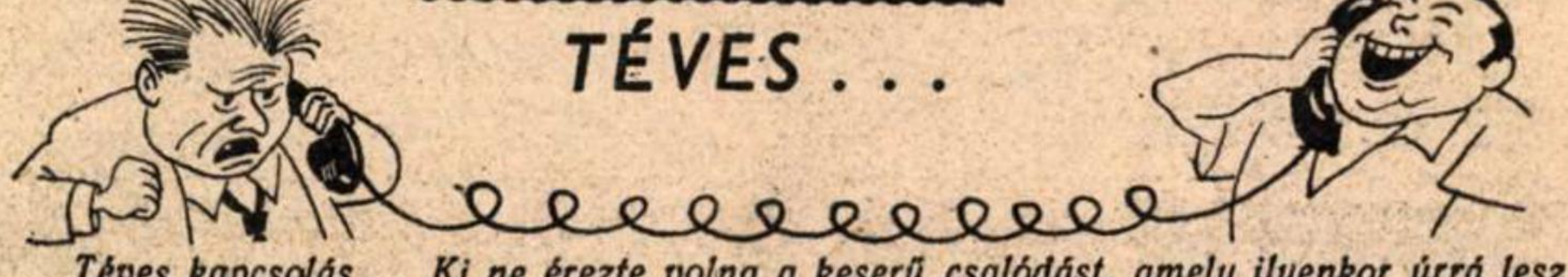

Téves kapcsolás... Ki ne érezte volna a keserű csalódást, amely ilyenkor úrrá lesz a legerősebb szíven is! Ki ne fakadt volna könnyekre, amikor az utcai telefonfülke hatvanfokos poklában utolsó tantusza fejében nem Faragó Mariskát hallja a drót másik végén, akivel beszélni szeretne, hanem a bognárszövetkezet kultúrházát, amellyel semmi dolga... Óh, akkor már mennyivel jobb, ha a tantusz csak úgy egyszerűen bennmarad, akkor legalább a posta keres hatvan fillért és nem éltem hiába. De a bognárszövetkezet kultúrháza csak lesújt, s miközben elszoruló torokkal bemondom, hogy „téves", arra kell gondolnom, mily sokan szeretnének telefonálni a bognárszövetkezet kultúrházába, de tévesen tárcsáztak, vagy bennragadt a tantusz s most ott állnak ájult tehetetlenségben a készülék előtt, mialatt én, én, a szerencse kegyeltje megkaptam a bognárszövetkezet kultúrházát s nem tudok mit kezdeni vele, mialatt Faragó Mariska telefonja cseng, boldogan ugrik a készülékhez s bemondja, hogy Faragó Mariska és mégsem kell az illetőnek, még szitkozódik is, mikor leteszi a kagylót, óh drága Mariskám...

Nem jól van az, hogy csak odalökjük azt a tévest s magára hagyjuk a szegény telefonálót fekete bánatával. Jólesnék neki néhány biztató szó, lelket öntene belé, ha röviden rámutatnánk arra, hogy nem szabad meghátrálnia, a siker a kitartók jutalma, s felajánlanánk, hogy elbeszélgetünk vele, ha egyedül érzi magát. Talán katasztrófát akadályozunk meg azzal, ha a válságos pillanatokban embertársunk mellé állunk. Egy-egy tréfás megjegyzés, egy jólsikerült vicc felviditja a telefonálót, aki szívesen feledi bosszúságát egy üdítő kacagás kedvéért. Ne legyünk ridegek, nyersek, barátságtalanok. Én például, amikor már harmadszor keresik egymásután a lakásomon doktor Tomecskó Paulát, nem mondom, hogy téves, ellenben azt mondom, hogy lement túróért a patikába, tessék később hívni. S mikor az illető elhűlve megkérdi, hogy mit is mondok (mert nem akar hinni a fülének), akkor mondom meg csak tapintatosan, kedvesen, hogy hát Ön bizony tévedés áldozata, node azért... satöbbi, satöbbi.

Ha mindenki így, ennyi szeretettel beszélne a tévesen telefonálókkal, sokkal jobban megnéznék az emberek, hogy milyen számot tárcsáznak.

(t. l.)

Schumacher, a bonni kakukkos óra, avagy a szakavatott órásmester

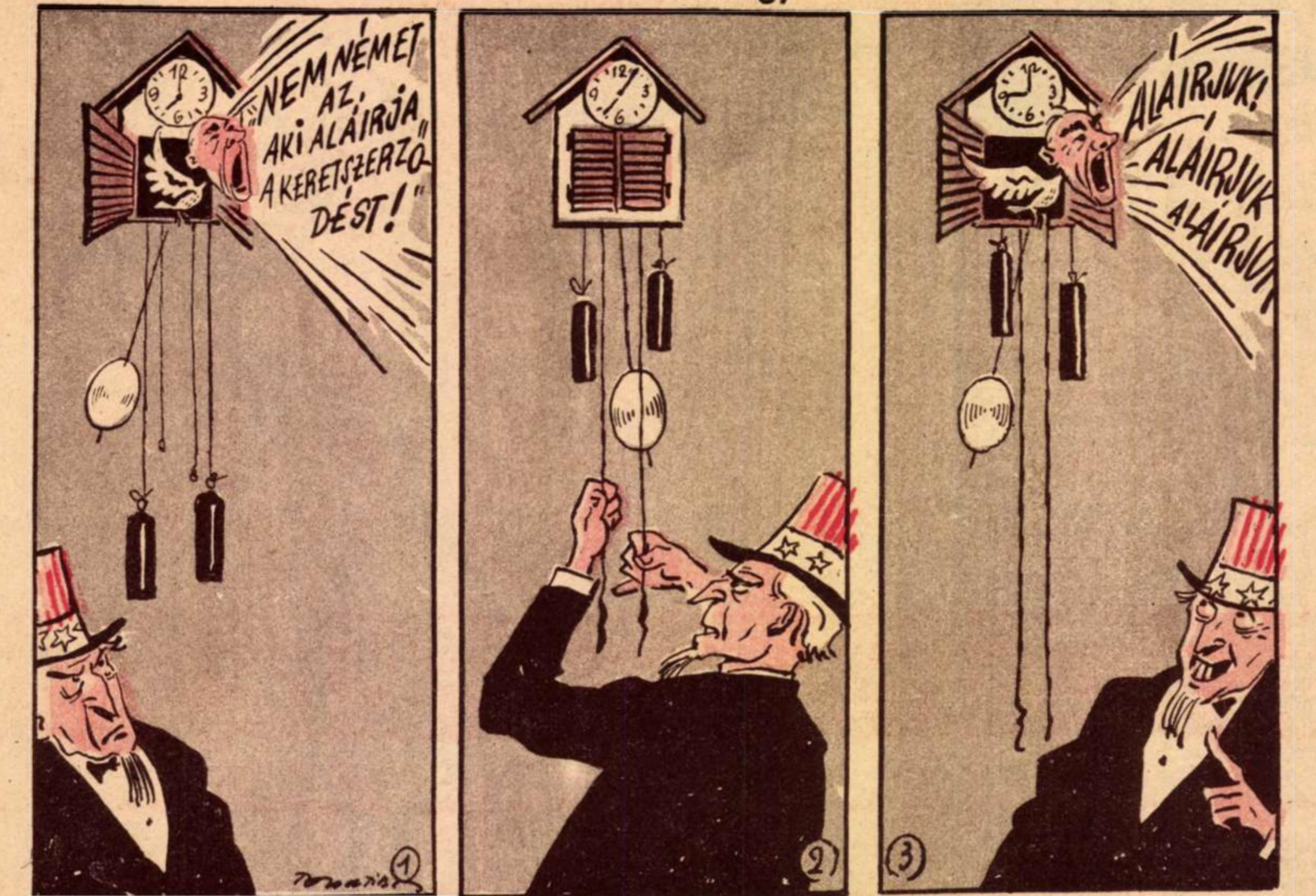
„NEM NÉMET AZ, AKI ALÁÍRJA A KERETSZERZŐDÉST!”
1
2
3
ALÁÍRJUK!
ALÁÍRJUK
ALÁÍRJUK

Darvas Szilárd:

KÁDEREZÉS

A bizottság, amely megvizsgálta Ismeretlen Egyén jellemét, szociális magatartását, a közösséghez való viszonyát, általában: egész emberségének mikénti állását, a legtökéletesebb tárgyilagosság jegyében gyűlt össze. Nemcsak szóbanforgó embertársukat, de egymást se ismerték, sőt arról sem volt tudomásuk, hogy káderezés lesz, amelynek cselekvő részeseiként bírálatot kell mondaniok valakinek a jelleme felett. Egész más célzattal indultak el hazulról, ki hivatalba, ki gyárba készült, nem kérdéseket, hanem aznapi munkájukkal kapcsolatos terveket forgattak agyukban.

Az így összeverődött alkalmi bizottság reggel negyed nyolckor találkozott a tizenkettes autóbuszjárat egyik kocsijának belsejében. Összetétele tökéletesen fedte a népi hegemóniát illető elképzelést: valamennyien dolgozó emberek, köztük a munkásosztály döntő arányban képviselve. Minthogy senki sem hiányzott, az autóbusz csakhamar zsufolásig megtelt, amely művelet azonban egyenes előfeltétele volt a káderezés sikerének.

Az emberek eloszlottak a kocsi perronján és belsejében, nem sokat törődve a helyiség alkalmatlanságával. Maga, Ismeretlen Egyén a kocsi belsejébe vezető ajtó bejáratánál foglalt álló helyzetben helyet és a káderezés kezdetét vette.

Természetesen Ismeretlen Egyén sem volt tisztában azzal, hogy itt voltaképen miről van szó. Eddigi káderezései egészen másként folytak le: előzetes értesítést kapott, gondosan készült rá, nagyjában kész mondatokkal vonult a jóval kisebb létszámú bizottság elé. Mérlegelte szavait és cselekedeteit, magatartása az ünnepi alkalomhoz mérten idomult. Most, mindennek nem érezve szükségét, levetette egyéniségének ráaggatott sallangjait és teljes természetességében mutatkozott meg.

Már csak azért sem érezhette káderezve magát, mivel senki sem intézett kérdéseket hozzá. A bizottság tagjai egészen más módszert követtek, egyedül az elnöklő kalauz szorítkozott néhány és inkább általános jellegű megjegyzésre. A többiek a le- és felszállás gyakorlati alkalmazásával kisérleteztek, mintegy megvizsgálandó, hogy Ismeretlen Egyén „miképen viszonyul” e számukra rendkivül fontos kérdéshez. Az eredmény siralmas volt.

Az Ismeretlen Egyén úgy állt a kocsi ajtajában, elfojtva mind a ki-, mind a bemenet lehetőségét, hogy egész undorító individualizmusa teljes sötétségében mutatkozott meg. A bizottság jóindulatára jellemző, hogy nem vonták le rögtön a következtetéseket. Minden segítséget megadtak neki, hol könyörgő tekintettel, hol szelid és néma odébbtessékeléssel, hol túltéve magukat eredeti szűkszavúságukon, egy-egy halk „szabad?”-dal próbálták Ismeretlen Egyén esetleges jótulajdonságait napfényre hozni. Reménytelennek bizonyult.

Ismeretlen Egyén jól érezte magát az ajtóban és nem mozdult. Az idő során egy-egy türelmetlen káderező lökését kidriblizve, tudomást se véve az általa leterrorizált tömegről, fölényes magabiztossággal hódolt undorító szenvedélyének: az önzésnek. Magatartása a mintegy harminc percig tartó vizsgálat alatt egy pillanatig sem változott, oly mérvű makacsságról téve tanúságot, amely szinte a javulás lehetőségét is kizárta. Férfiak, asszonyok, csecsemők torlódtak össze előtte, mellette, felette, alatta... ő állt ridegen, az ajtónak és minden közösségi szellemet megcsúfoló gőgjének dőlve.

Mindezek ismeretében a bizottság hangosan a következő határozatot hozta:
Az ilyen embert a fene egye meg.
Határidő: de azonnal.
Felelős: maga a fene.

Divatbemutató a Körúton

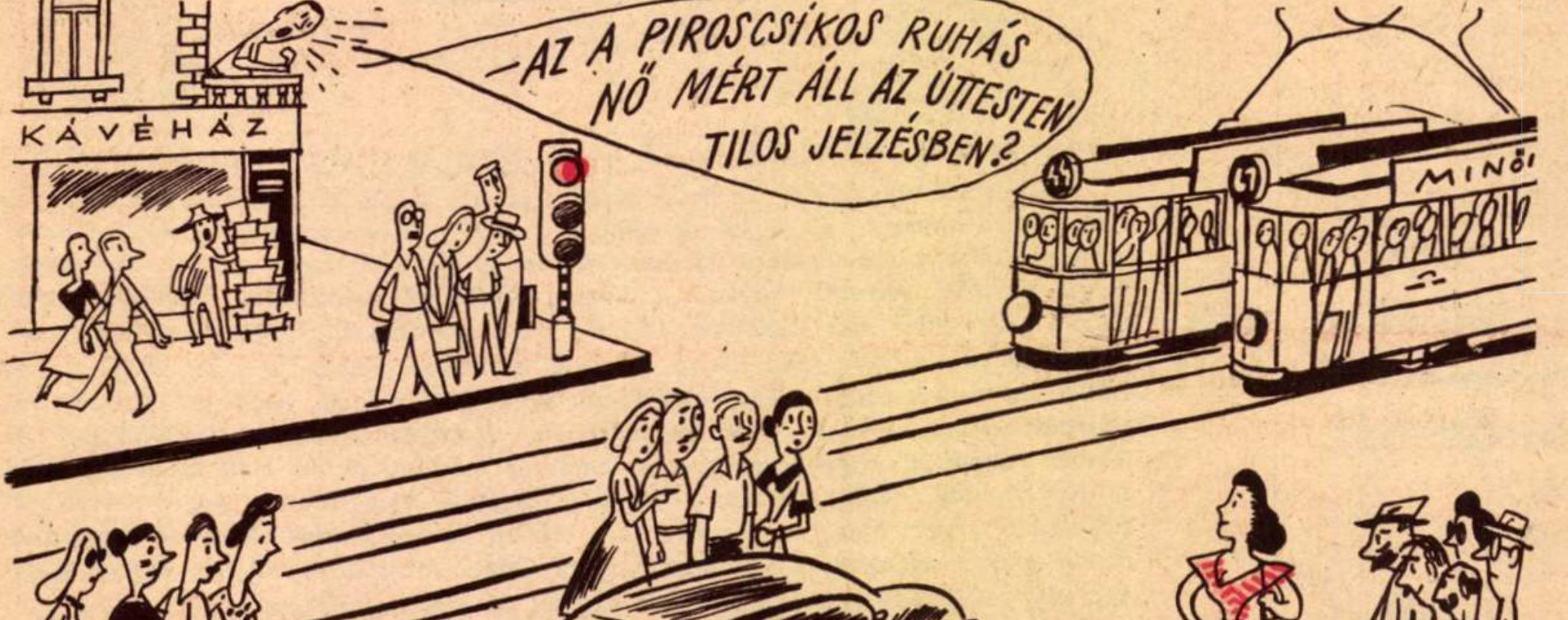
KÁVÉHÁZ
— AZ A PIROSCSÍKOS RUHÁS NŐ MÉRT ÁLL AZ ÚTTESTEN TILOS JELZÉSBEN?
MINŐ

Rendőr: Miért lépett le a járdáról tilos jelzésnél?

Piroscsíkos ruhás nő: Először van rajtam az új ruhám és azt akartam, hogy beszéljenek róla.

Aki nem tud arabusul — ne oktasson magyarosul

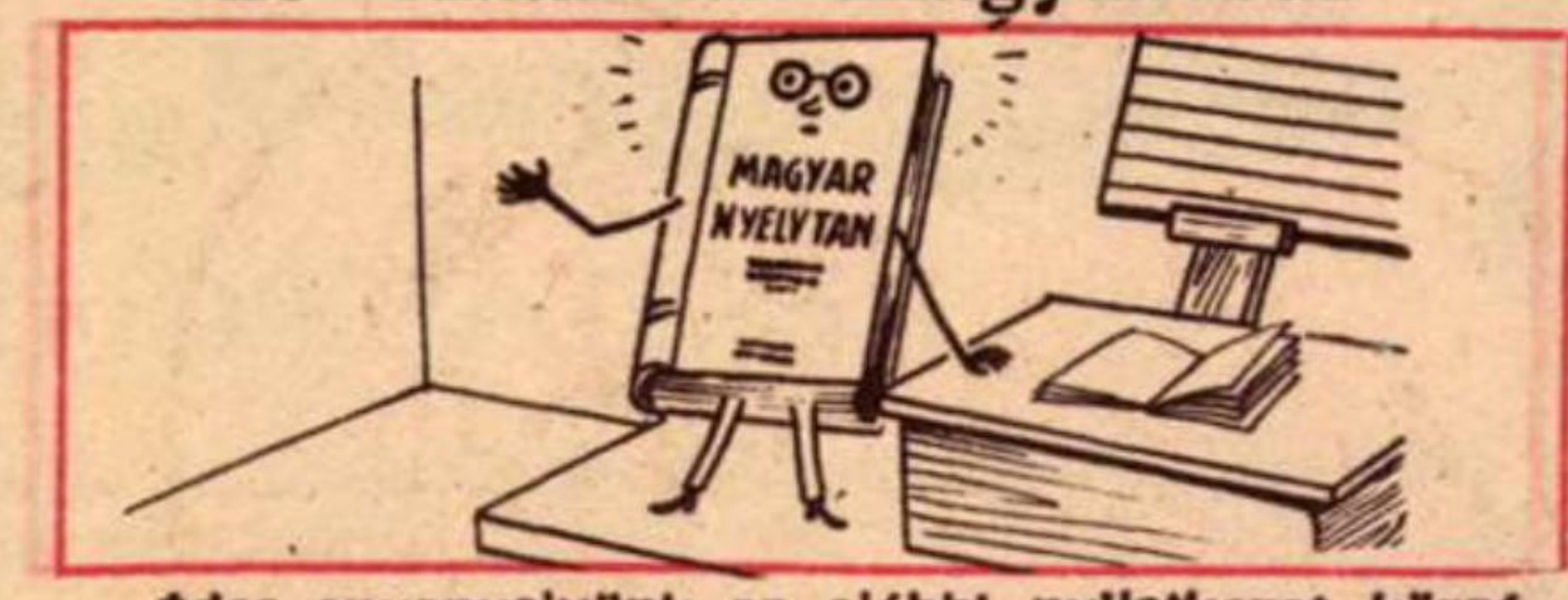

Édes anyanyelvünk az alábbi nyilatkozat közzétételére kérte fel lapunkat:

Örömmel láttam a Magyar Nemzet pénteki Rádióbírálatában, hogy megvédtek engem. A szóbanforgó védelem ellen a következőkben védekezem.

1. A cikk írója helyteleníti ezt a mondatot: „Egy kép csapott a szemembe”, amelyet, szerinte helytelenül, a „hang ütötte meg a fülemet” mintájára alkotott az író. Úgy látom, hogy a bíráló ezzel meg akar védeni az írói szóképek ellen, amelyek valóban rontják az — egyhangúságomat.

2. Megvéd engem a bíráló ettől a mondattól is: „Az említett képek látásán ilyen gondolatok támadtak bennem”. Azt mondja a bíráló, hogy a látni főnevet a magyar nyelvben nem lehet puszta n-nel időhatározónak használni. Kérem annak tudomásulvételét, hogy a látni nem főnév, hanem ige, ezt teljes határozottsággal állíthatom, én csak tudom, hiszen szerves részem. „Ás” képzővel ugyan lehet belőle főnevet képezni, de ilyen esetben semmi kifogásom ellene, hogy az „án” szótag hozzáillesztésével képes helyhatározónak használják, minekutána kiváló költőink és íróink több évszázadon keresztül hozzászoktattak ehhez.

3. Továbbmenően közlöm, hogy a lét szó, amely ugyancsak szerves részem, nem ige, aminek a Rádióbírálat szerzője nevezi, hanem főnév. Én különben — a Rádióbírálat szerzőjével ellentétben — a „van hozzáfűzve” és a „külön vannak elhelyezve” kifejezéseket sem tartom merényletnek magam ellen, viszont bizonyos kedvtelenséggel szemlélem magamban a „jól lesznek megirva” kifejezést, noha ez a Rádióbírálat szerzőjének tetszik.

Ezzel zárom soraimat és kérek mindenkit, hogy védjenek meg továbbra is, de ne úgy, hogy nekem fájjon.

Üdvözlettel:
A MAGYAR NYELV

Újból elnökké választották Li Szin Mant Dél-Koreában

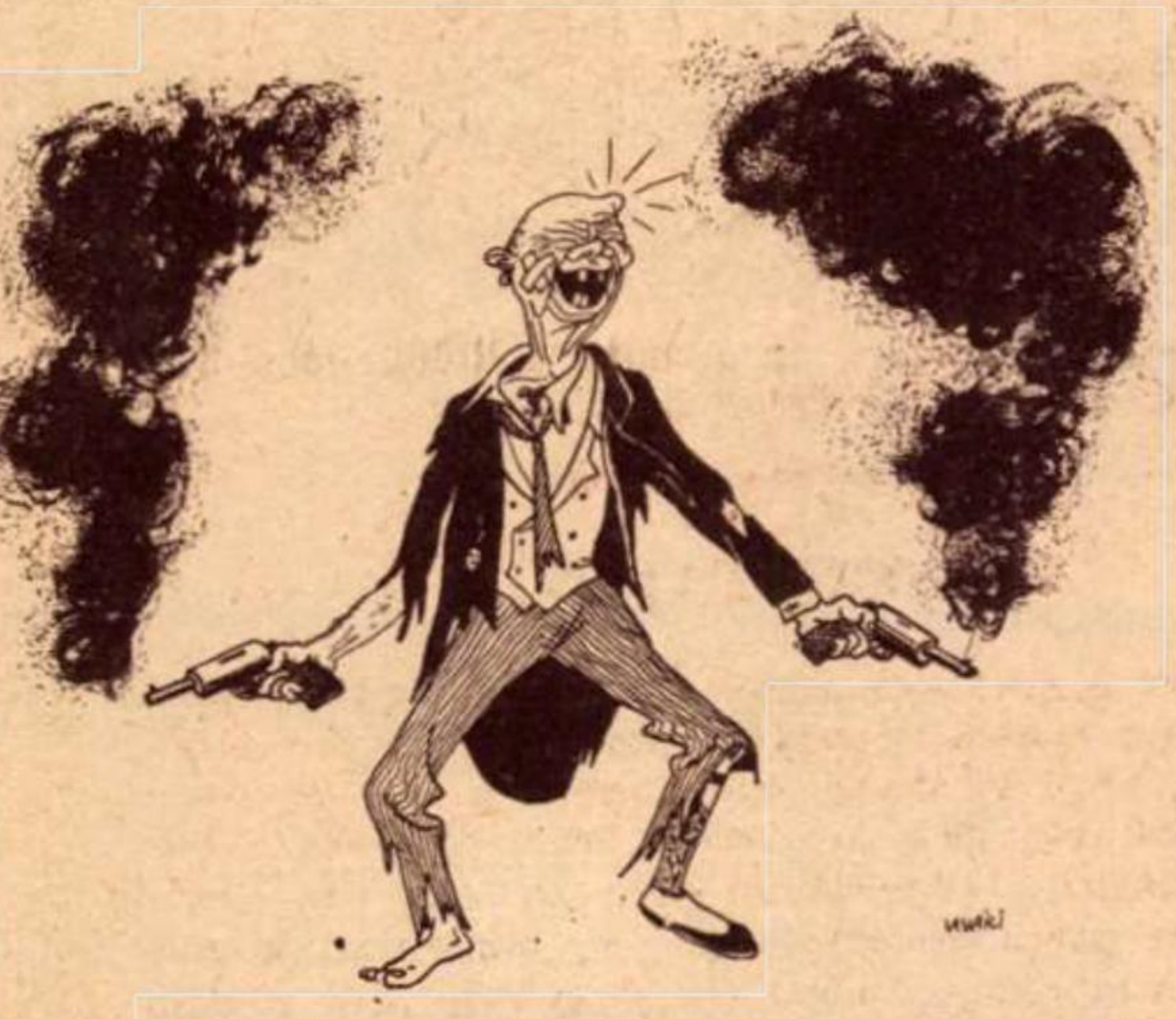

— Megmutattam nekik, hogy népszerű vagyok!

Balaton, 1952 nyara . . .

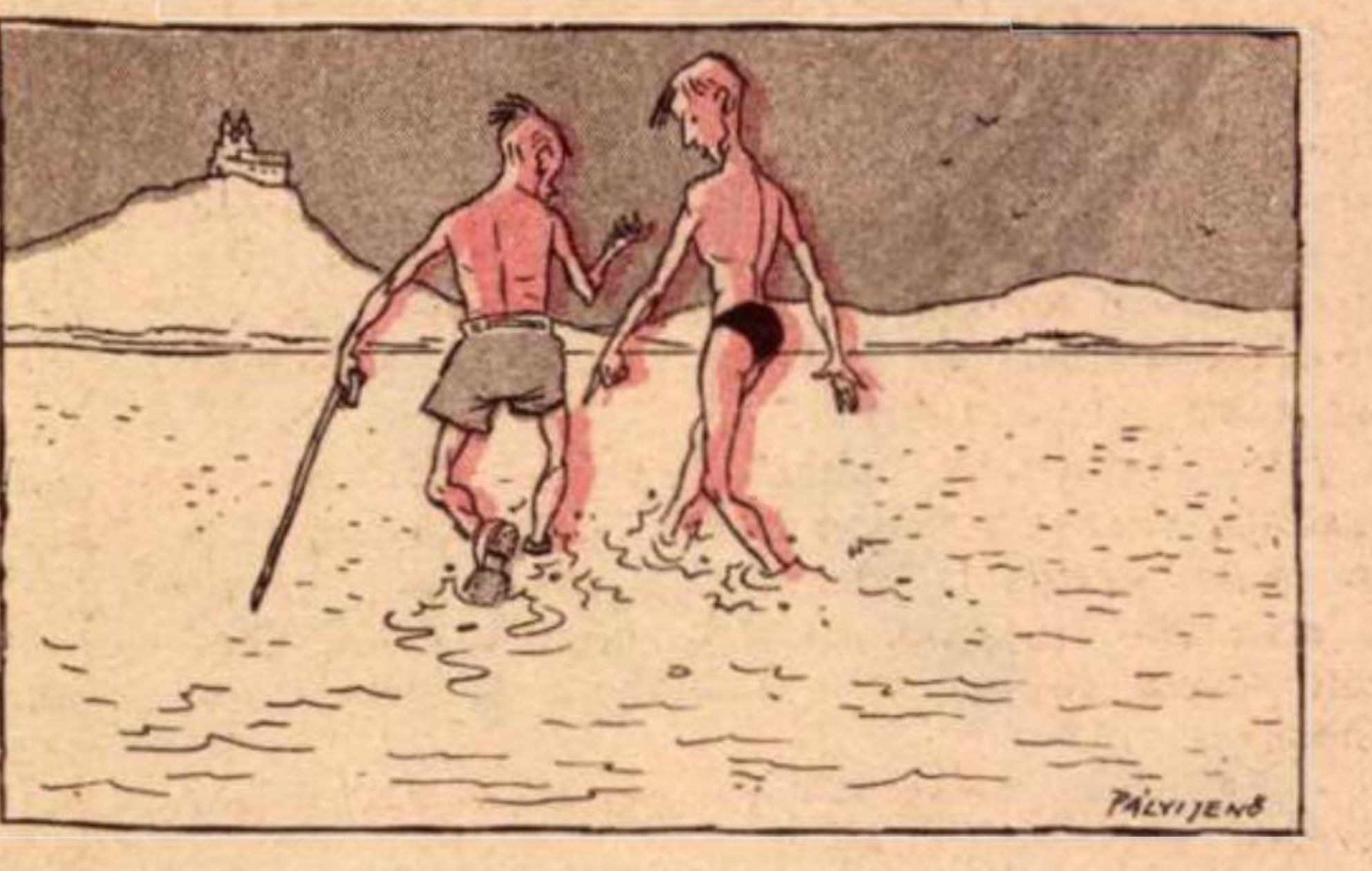

— Mi az, maga túrista bakancsban jött?
— Nem is úszónadrágban!

Katonai lőtér — üzleti alapon

(Az acélsztrájk miatt korlátozták Amerikában a katonai kiképzés lőszerellátását.)

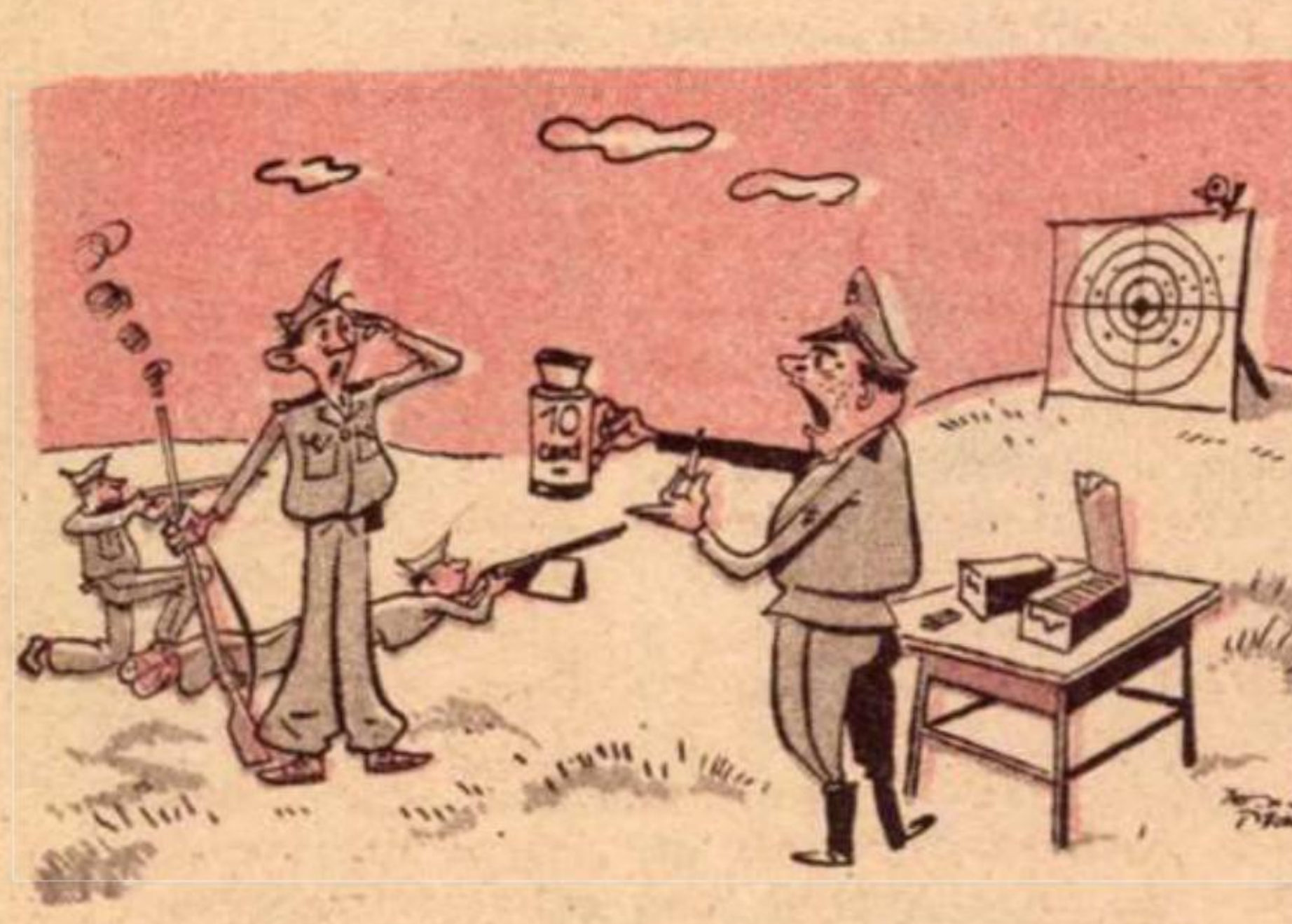

— Jelentem alássan, az első hármat elhibáztam
— Minden további lövés tíz cent!

A Ludas Matyi szerkesztőségében

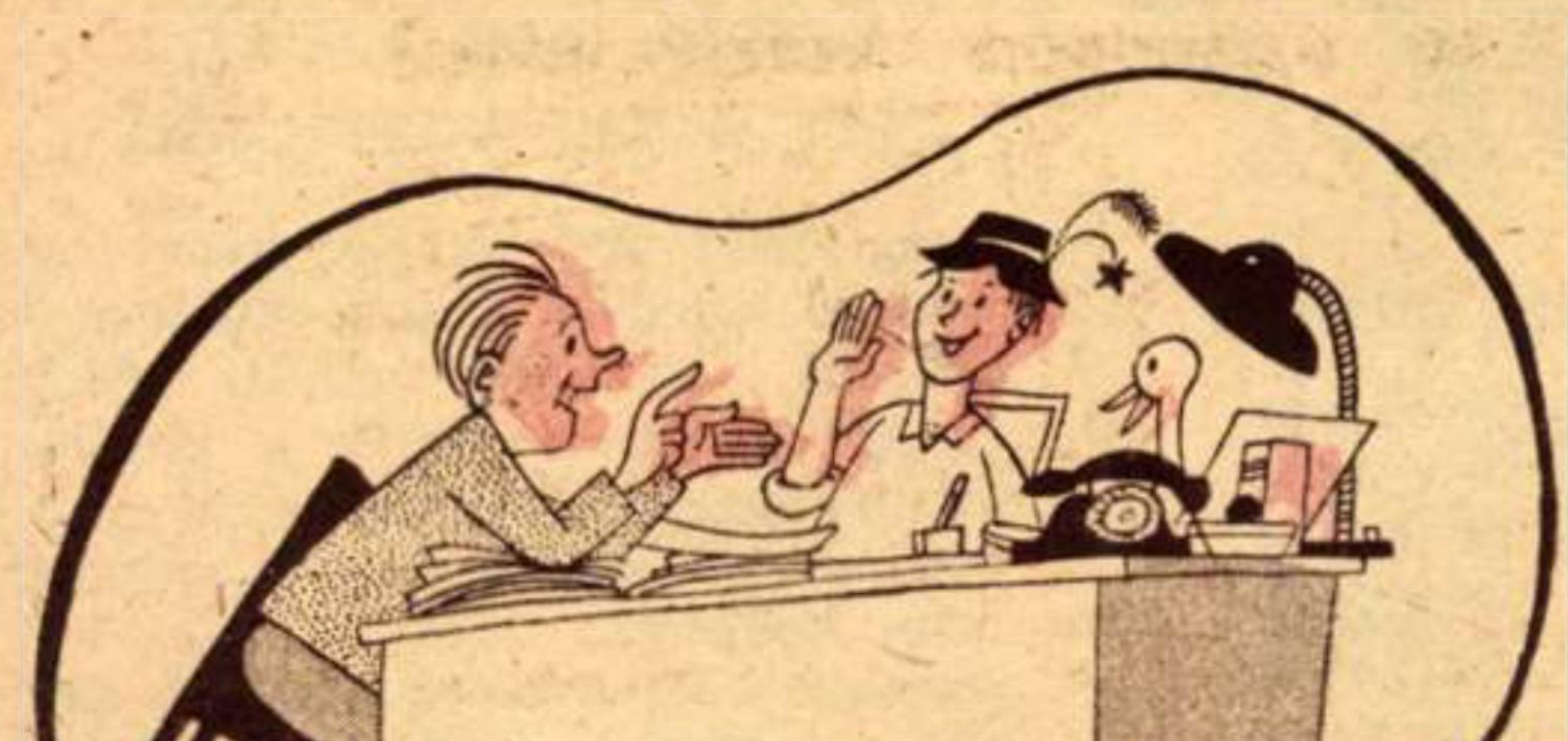

Rajzoló: Három képből álló rajzsorozatot akarok csinálni. Az első képen a kulák sír a szövetkezet előtt, erre megsajnálják és befogadják, a második képen már a szövetkezeti tagok sírnak, mert a kulák lezülleszti a szövetkezetet, a harmadik képen kiteszik a kulákot a szövetkezetből . . .

L. M.: A harmadik képen? Nem jó. A kulákot a szövetkezetből *mindenképen* ki kell tenni . . .

ÚTRAKÉSZEN

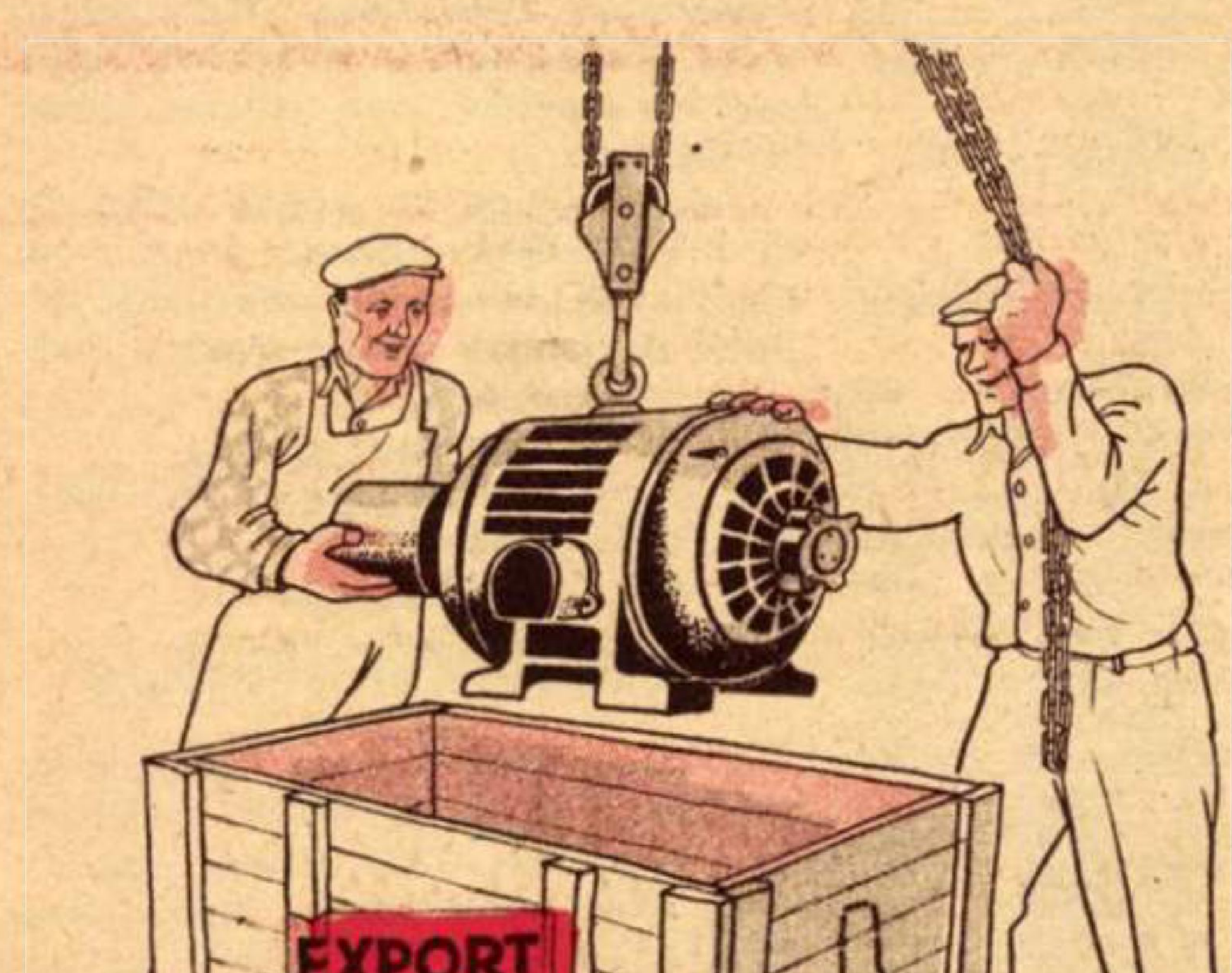

— Látod elvtárs, ez a motor külföldi gépet fog hajtani, de a mi ügyünket is előreviszi . . .

CSÚCSTARTÓK

Ott guggol Kronwalter Mihály a kutricában és tanitja a malacokat szopni. Csak olyan ember mondhatja, hogy ez olyan dolog, mint a halakat úszni tanitani, aki nem ért hozzá. Mert ezeknek a kismalacoknak az életkora pontosan egy negyedóra. Tizenöt perce tartózkodnak még csak ezen a világon, nem csuda, hogy kissé járatlanok még a világ dolgaiban. Hol melléje, hol alája, hol föléje böknek a tej forrásának, még véletlenül se találják el. Node nincs hiba, itt van Kronwalter Mihály, az útbaigazitja őket. Akkor aztán annyira elmerülnek a tej habzsolásában, hogy még azt se mondják, hogy köszönöm, Miska bácsi.

Persze, még meg se mondtam, ki ez a Kronwalter Mihály. Pedig hires ember: ő a hires sáribesenyői állami gazdaság csoportvezető-elletőkanásza. Hogy a hires sáribesenyői állami gazdaság miről hires, azt tudják: ők inditották el most az önköltségcsökkentést és a belső tartalékok felhasználását célzó mozgalmat.

Hogy Kronwalter Mihály miről hires? Azt elolvashatja akárki a fekete táblán. Oda van irva szépen fehér krétával: Kronwalter Mihálynak három hét alatt 294 malacból csak 5 elhullása volt. Ezzel járult hozzá Kronwalter Mihály az önköltségcsökkentéshez.

— Ez már csúcseredmény — gratulálok Miska bácsinak.

— Én csak második helyezett vagyok — feleli jó olimpiás nyelven Kronwalter Mihály. — A csúcstartó az kint van a babádi üzemegységben.

Babádon azonban kisül, hogy malacokban mégis csak Kronwalter Mihály a csúcstartó; mert Barát Tercsi, az első számú csúcstartó baromfiakkal dolgozik.

Evvel meg úgy volt, hogy a nyár elején bejött a gazdaságba egy kislány Ócsáról.

— Baromfigondozó szeretnék lenni.

— No majd meglátjuk, megfelel-e — mondták neki.

Ez a nyár elején volt; most az ócsai kislánynak 925 naposcsibéjéből 4 hét alatt egy se hullott el, ami nemcsak sáribesenyői csúcs, hanem magyar csúcs és világcsúcs is. Eddig Sáribesenyőn az volt a legjobb eredmény, hogy 100 naposcsibéből átlag egy egész kilenctized hullott el.

— Aztán ez olyan világcsúcs — mondja mosolyogva a vezető állattenyésztő, vagyis magyarul zootechnikus — hogy ezt már nem is lehet túlszárnyalni. Nulla százalék elhullás, ennél már nincs jobb.

— Várjunk csak — gyujt pipára az egyik tehenész. — A sáribesenyőiek már annyira benne vannak a csúcsokban, hogy egyszer még ezt is túlszárnyalják . . .

GERGELY MIKLÓS

A csendesóceáni ketrecben

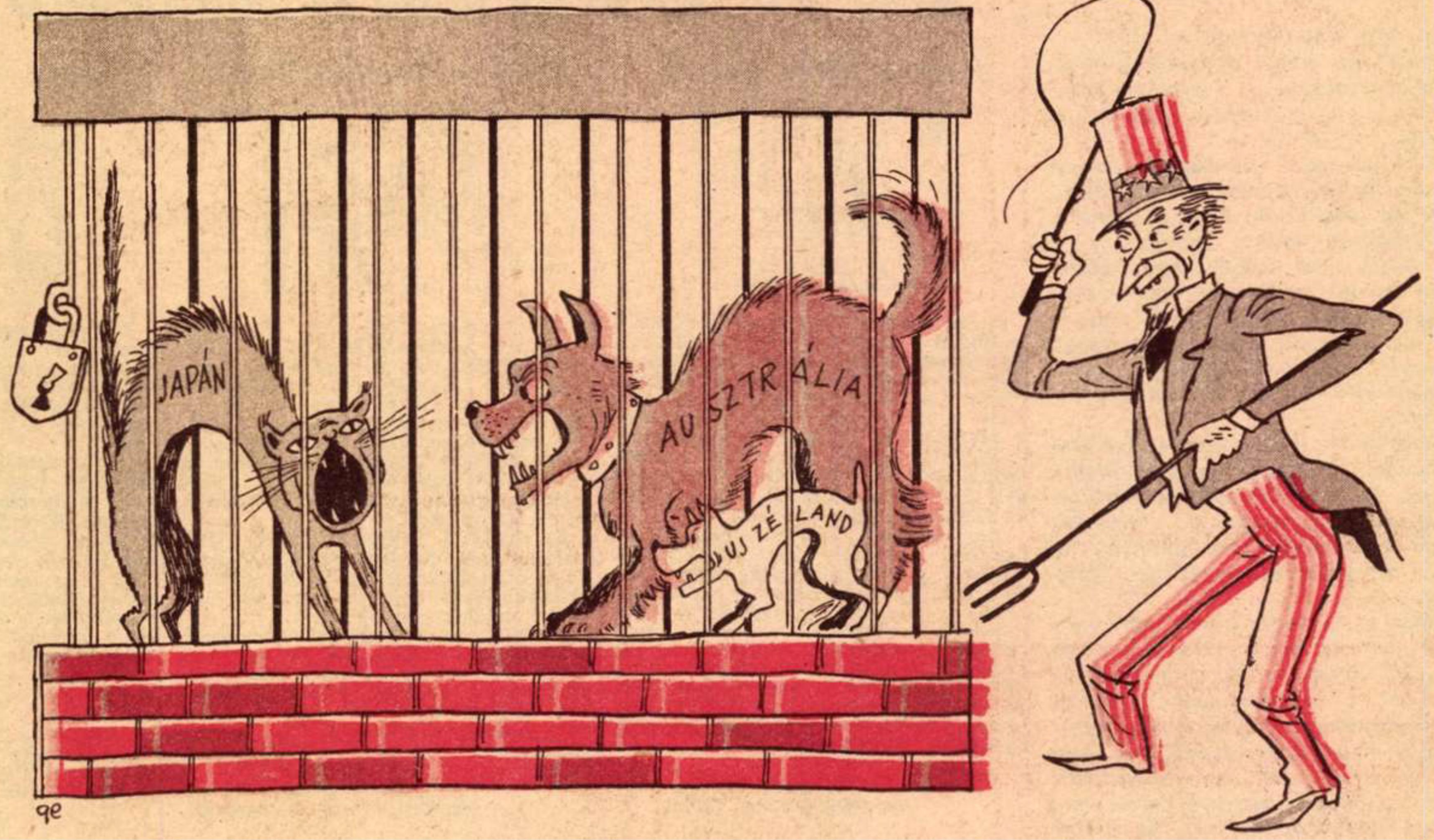

BARÁT ENDRE:

A boleró-ügy

A tegnapi nyilvános vita, amelyen részt vettem, a Vorosilov-téri megállónál kezdődött. A vitaindító — igen csinos barna nő — ugyanis akkor lépett fel a dobogóra, akarom mondani a perronra. Dühítő hőség uralkodott aznap, különösképpen a villamoson (ott ugyanis szellemes, igen megbízhatóan működő szerkezet gátolja a legtöbb ablak kinyitását). Így tehát nem is csodálkoztam azon, hogy a fullasztó trópikus melegben új utasnőnk gyorsan levetette nyári ruhája bolerójót. (Boleró: gallér, körgallér, váll-óvó, vállvéd, hátvéd, mellvéd, lásd Balassa I. kötet „boleró” címszó alatt.) A boleró levetésének következtében háta-válla szabadon barnállott elő némelyek gyönyörűségére, mások megbotránkozására.

A kalauznő felszólította a bolerótlan utast: helyezze vissza bolerójót rendeltetési helyére.

— Így nem lehet villamoson utazni — jelentette ki szigorúan. — Jegyet csak kellően felöltözött egyénnek szolgáltatunk ki. Tessék rendesen felöltözködni vagy leszállni!

A bolerós, illetve bolerótlan nő tiltakozott az erélyes felszólítás ellen, amelyben személyes szabadságának megsértését látta. Kijelentette: ahhoz, hogy megkapja a kért vonaljegyet, eléggé felöltözöttnek érzi magát.

A villamoson félájultan szorongó utasokat egyszerre mintha hűvös szellő áramlata frissítette volna fel. A veszekedés üdítő légköre volt ez, amely sok pesti villamosutasnak még ma is éltető eleme.

— Hol élünk kérem? A középkorban? Tessék csak nyugodtan így maradni fedetlen vállal — kezdte az első felszólaló s nagy lélekzetet vett, hogy formás kis előadásban jellemezze útitársai előtt a középkor sötét, álszent felfogását . . . Egy izgatott hang azonban félbeszakította:

— Ha középkorú hölgyről lenne szó, biztosan nem hivatkozna a középkor erkölcseire, hanem azt kiabálná: Takarja le! — mondta egy közbeszóló, ünnepélyes külsejű, hosszúfejű alak, aki a roppant hőség ellenére fekete ruhát és magas állógallért viselt. Aztán rögtön a vita tárgya felé fordult: — Tessék engedelmeskedni a közlekedési közeg felszólításának!

— Mégis csak hallatlan! — sipította egy csipkeruhás, harmadik ifjúságának utolsó morzsáin tengődő nő. Még szólni akart, de a további mondanivaló a torkában rekedt, mert a mellette ülő férfi közelhajolva bizonygatta, hogy ő a sógora keresztapjától tudja (aki fiatal korában a Beszkárt-nál dolgozott), hogy létezik egy olyan rendelet, amely — főleg a négytengelyes villamoskocsikon — megtiltja az efféle lenge öltözetet.

A fiatal barna nő fedetlen vállát vonogatta és kezében a levetett boleróval azzal érvelt, hogy nem ismeri ezt a rendeletet és úgylátszik, a Ruházati Bolt sem tud róla, mert különben nem készítene ilyen modellt. Szerinte ez a ruhadarab négy, sőt hat, sőt ha van, akkor még többtengelyes járműveken is viselhető.

A kocsi túlsó végén erre többszólamú élénk helyeslés harsogott. Egy terebélyes, láthatólag fűzőbe szorított nő azonban rikácsoló hangon sívította:

— Nem érti, hogy szálljon le! Nem érti?! Az ilyeneket én . . .

Hangja fujtató köhögésbe fulladt és így sohasem tudtuk meg, hogy mit tenne ő az „ilyenekkel”. Nyilván máglyán való elégetésre gondolt, vagy legjobb esetben vállától térdig érő fűző viselésére kötelezte volna őket.

A Kossuth Lajos-térnél már valamennyi utas hozzászólt a vitához. A vélemények megoszlottak. Voltak, akik a kalauznőnek adtak igazat, mások ugyanolyan szenvedélyességgel védelmezték az egyre riadtabb és bolerótlanabb „vitaindítót”. Ilyenféle felkiáltásoktól volt hangos a kocsi: „Azért se szálljon le!” „Szálljon le azonnal!” „Ne hallgasson ezekre az álszentekre!” „Mégis csak túlzás ilyen szemérmetlenül utazni!” „Csupa irígység az egész!” „Le ne szálljon!”

A Pozsonyi-úti végállomásnál az éles szóváltás viharos népszavazássá nőtt.. A 2-es villamos népe ezerfokos hevülettel kiáltozott s a leszállásnál csupán a gyorsan elősiető rendőr akadályozta meg a tettlegességet.

E sorok írója az egész vita alatt mélyen hallgatott. Ugyanis short lévén rajta (short: rövidnadrág, térdetcsupaszonhagyó) attól tartott, hogy hiányos öltözéke miatt rá kerül majd a sor. Igy nem adhatott kifejezést nézetének. Mivel a szenvedélyes vita a végállomáson félbemaradt, s a népszavazás sem hozott eredményt, sohasem fog kiderülni, hogy vajjon valóban olyan megengedhetetlen és megbotránkoztató-e negyvenfokos nyárban vállpántos, ujjatlan, bolerótlan ruhában utazni egy csinos fiatal nőnek?

A magam részéről bevallom, hogy van ennél sokkal kellemetlenebb látvány is . . .

Ahogy egyes laikusok a sakkolimpiászt elképzelik

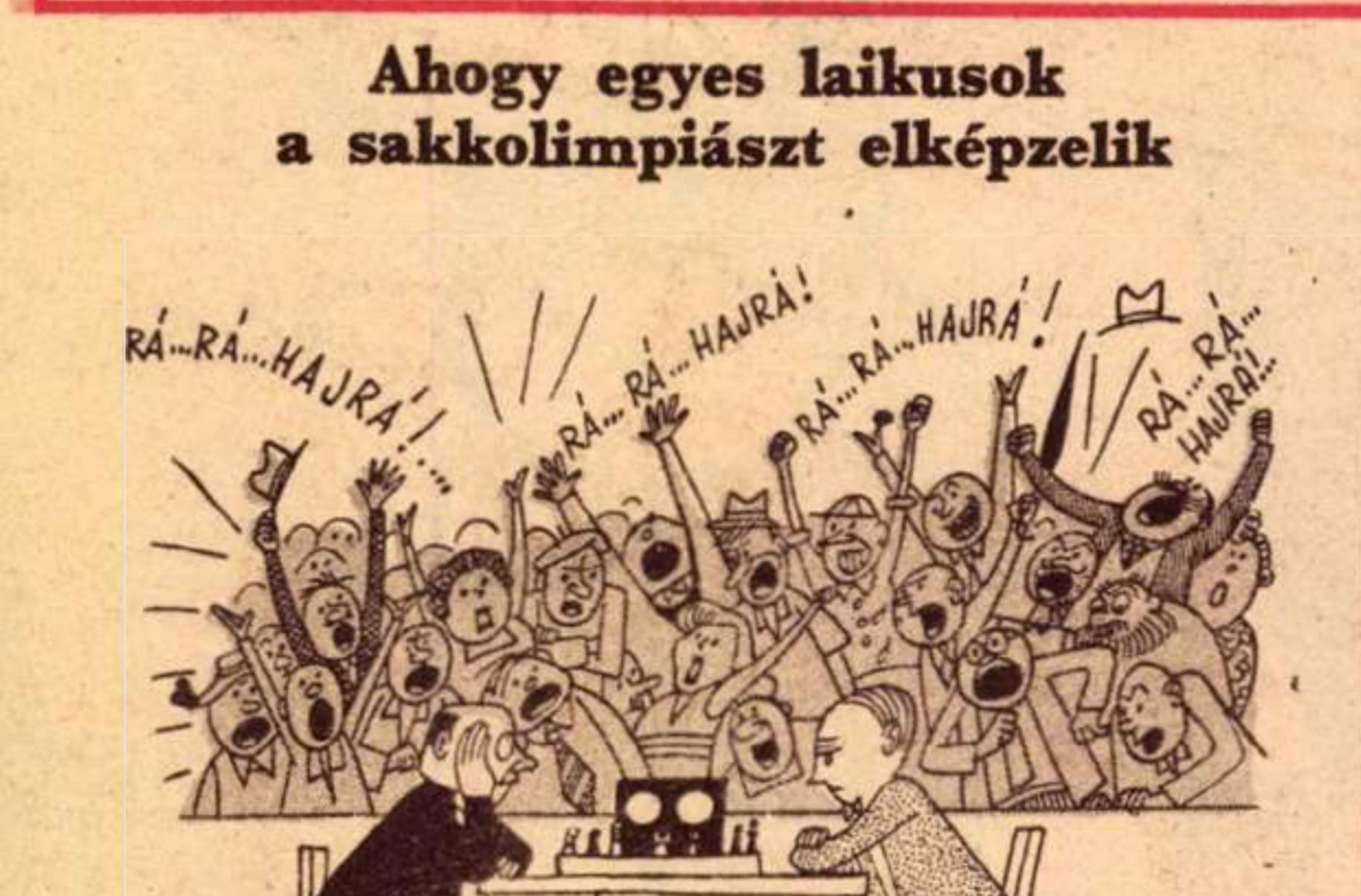
RÁ...RÁ...HAJRÁ!...
RÁ...RÁ...HAJRÁ!
RÁ...RÁ...HAJRÁ!
RÁ...RÁ...HAJRÁ!...

Nagib tábornok harcot hirdet az egyiptomi korrupció ellen . .

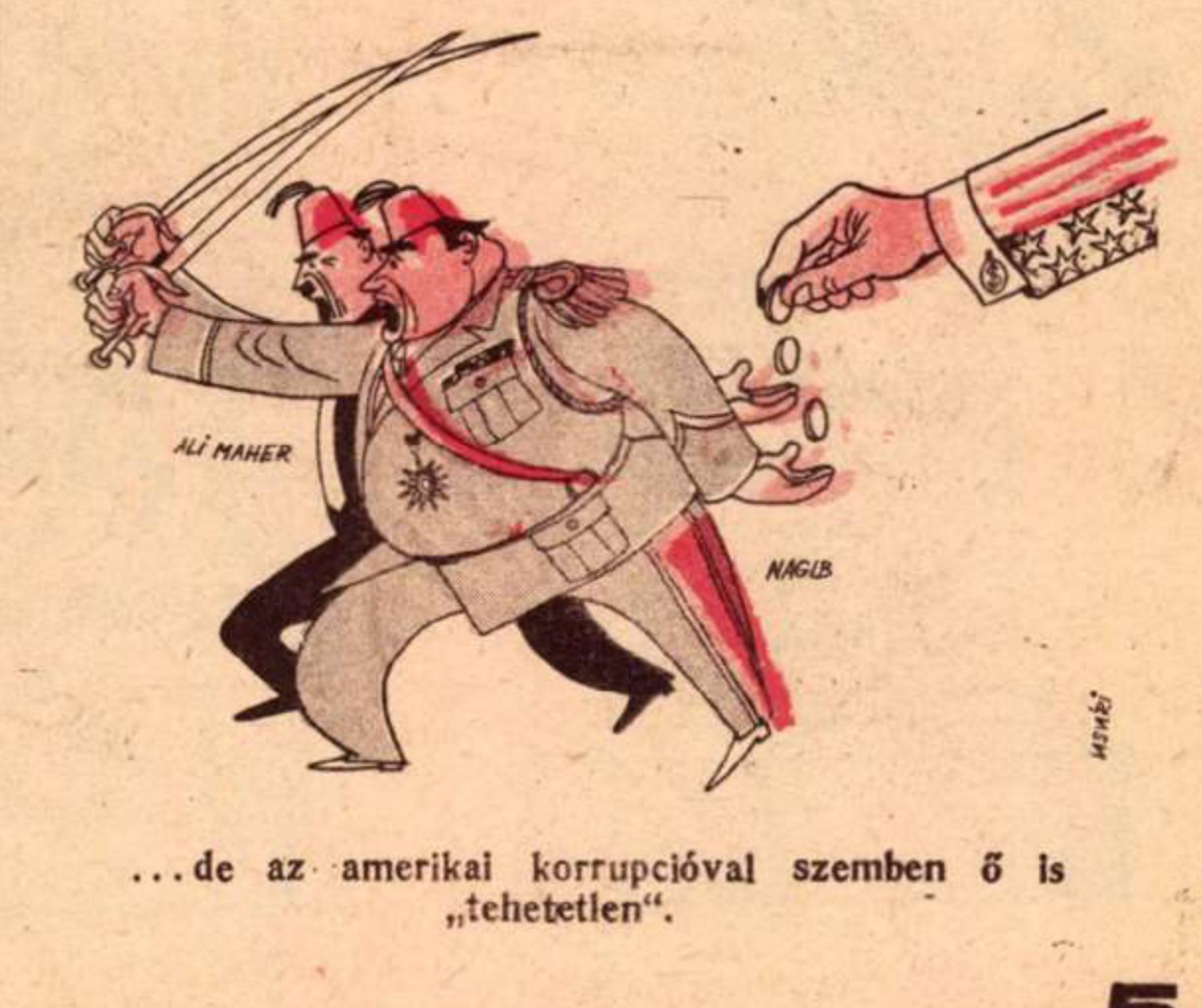

. . . de az amerikai korrupcióval szemben ő is „tehetetlen”.

Gépkocsivezetés — akadályokkal

Három héttel ezelőtt az „Esti Budapest" az alábbi hirdetést közölte: „Segédvezetőnők és vezetőnők felvétetnek a IV. Teherfuvarozási Vállalatnál, Czeglédi-út 11."

Jelentkeztem. Képességi vizsgát tettem. A vizsga után elkérték irataimat és megkértek, hogy a folyosón várakozzam. Amikor behívtak, megkérdezték, hol lakom, van-e családom és mi a férjem foglalkozása. Kijelentették, hogy messze lakom, de én megnyugtattam őket, hogy pontosan meg tudok jelenni a munkahelyemen. Megint kiküldtek a folyosóra.

Később ismét behívtak az irodába s tudtamra adták, hogy majd értesítenek. Át akartam adni önéletrajzomat, de nem vették át. Közölték, hogy csak akkor kell átadnom, ha majd értesítést kapok és újból bejövök.

Másnap eszembe jutott, hogy nem értesíthetnek, mert a címemet sem tudják. Ugyanis csak a nevemet írták fel, a címemet nem. Másnap visszamentem. Megkérdeztem, hogy hogyan akartak értesíteni, ha nem tudják a címemet. Azt válaszolták, hogy az önéletrajzomban benne van. Hiába magyaráztam, hogy az önéletrajz nálam maradt, megint csak azt a választ kaptam, hogy majd értesítenek. Most már láttam, hogy egyszerűen el akarnak küldeni. Megkértem őket, mondják meg, hogy érdemes-e várni arra az értesítésre, amelyet valami rejtélyes módon akarnak elküldeni anélkül, hogy ismernék lakáscímemet. Most már arról kezdtek beszélni, hogy várjak még négy-öt hónapig. Kicsit furcsálltam ezt a választ. Hiszen újságban hirdettek! Ha csak öt hónap múlva kell gépkocsivezető, akkor miért kell félévvel előbb hirdetni? Az sem tetszett nekem, hogy egy szaktársnőm, akivel együtt végeztem a tanfolyamot, már oda is került a vállalathoz. Pedig az sokkal messzebb lakik, mint én.

— Ja, annak itt a férje és felel érte! — hangzott a furcsa válasz.

Eddig úgy tudtam, hogy mindenki önmaga felel elvégzett munkájáért. Úgy érzem, ez az eset a Ludas Matyi hasábjaira való.

Darázs Győzőné,
III., Solymári-út 12.

És mindezt egy rablónak köszönhetjük

Községünk három kilométernyire fekszik a Balatontól. Badacsony környékén lakunk. Május végén kirabolták a földművesszövetkezet fiókját. A rablás után bezárták a boltot. A tettes kézrekerült és súlyosan megbüntették. Azt hittük, hogy ezzel az ügy elintéződik, újra megnyitják a fiókot.

Nem ez történt, a rablás ideje óta a szövetkezet zárva van. A község lakóinak 2 deka élesztőért, vagy egy doboz gyufáért több mint két kilométert kell gyalogolniok a legközelebbi község üzletébe. Nem ezt érdemeljük, hiszen a beszolgáltatást 100 százalékon felül teljesítettük.

Salföld község
dolgozó parasztjai

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A szép Duna mentén

A Pest-megyei Tanács vizitelepének sportolói vagyunk. Vizitelepünk a pesterzsébeti Dunaágnál van. Sajnos még csónakkal sem ajánlatos a vízre menni. A környező gyárak és üzemek a szennyvizet, olajat, valamint a piszkos kátrányt teljes egészében a vízbe eresztik. Legutóbb, amikor csónakunkat partra vittük, két órán át kellett lemosni arról a sok olajat és kátrányt, ami rátapadt.

Úgy látszik, a csepeli gyárak és üzemek egyrésze nem veszi figyelembe a takarékossági rendeletet. Azt a sok fáradt olajat és kátrányt, amelyet a fürdőzni kívánók és csónakázók a Dunában találnak, hasznosítani lehetne népgazdaságunk számára. A piszkos víz petróleumpazarlást is jelent. A pesterzsébeti parton a csónakházakban napi 3—400 liter petróleumot is elhasználnak csónakok tisztítására.

A Pest-megyei Tanács vizi-
szakosztályának tagjai.

Miért nincs pénztáros?

Az Autóker, Sztálin-út 15. alatti fiókjában autóalkatrészt vásároltam. Az üzletben nem volt senki és örültem, hogy percek alatt becsomagolták az árut. Fizetni akartam. Ekkor azonban nagy meglepetés ért. Az eladó közölte, hogy nincs pénztárosuk, ezért csekket állítanak ki, amelyet postán kell befizetnem. Csak a befizetést igazoló szelvény ellenében adják ki az árut.

Az üzlettől negyedóránylra lévő postára siettem, ahol hosszas sorbanállás után feladtam a pénzt. Ezután visszakutyagoltam az üzletbe és végre megkaptam az árut.

Azóta is azon töprengek, hogy mi értelme van ennek. Ha az üzletben nincs pénztáros, akkor bármelyik alkalmazott átveheti a pénzt. Teljesen érthetetlen, miért kell a vevőnek a postára loholnia, s azután visszajönnie. Sürgős intézkedést kérünk!

Tóthfalusi Lajos,
építőiparvállalati dolgozó.

Ejnye, ejnye, posta!

A POSTA ISMERETLEN!
Posta téved!

A Vezér-utca és Zalán-utca sarkán telefonálni akartam, de a készülék elnyelte tantuszaimat. Ezért panaszoslevelet írtam a Postának. A levelezőlap visszaérkezett hozzám azzal, hogy a Posta Budapesten ismeretlen.

Amíg azonban a levelezőlap viszszajutott hozzám, sok helyet járt meg. A levelezőlap tele van firkálásokkal. Elküldték a Lipót-központba, a 62-es postahivatalba, de mind a két helyen ismeretlen volt a posta, amelynek levelezőlapomat címeztem. A kézbesítő ezután az Állatkertben kísérletezett, de hogy miért, azt képtelen vagyok megérteni. Biztosan lázasan kereste a Posta hibabejelentőjét, s arra gondolt, hogy ezt csak egy helyen lehet megtalálni — az Állatkertben. A végén visszaküldték nekem. Arra kérem a Ludas Matyit, hogy keresse meg helyettem a Postát, amely a levelezőlapra ragasztott címke szerint ismeretlen (inconnu).

Tóth János,
XIV., Zalán-utca 56/a.

Hét, hét, minden darab hét

Vállalatunk, a Fővárosi Építő és Tatarozó V. állandó üzleti összeköttetésben áll a Fa- és Vászonredőny Gyárral.

A Fa- és Vászon egy napon hét számlát küldött. Valamennyi külön-külön borítékban érkezett. Tehát a következő műveletek előzték meg:

A számlát 7 borítékba kellett tenni.
Mind a hetet le kellett ragasztani.
Valamennyit meg kellett címezni.
Valamennyit felülbélyegezték.
7-szer beírták a postakönyvbe.
A posta is 7 borítékot kezelt.
A postai elosztóban hétszer vették kézbe.
Egy helyett 7 borítékot kellett a postának elvinni.
És nekünk is 7 borítékot kellett felnyitni, kezelni egy helyett. Mindezt pedig azért is tartottam fontosnak közölni, mert az a gyanúm, hogy ez az eset nem is lehet olyan szórványos.

KERTÉSZ ISTVÁNNÉ,
Fővárosi Építő és Tatarozó

Nincsen csere lárma nélkül

A Keravill Mártírok-útja 22. számú üzletében március 26-án egy 60-as Kripton-égőt vásároltam. Alig két-három órai használat után az égő elromlott. Másnap visszavittem az égőt, de nem cserélték ki. Kijelentették, hogy a gyárba kell küldeniök kivizsgálásra. Arra kértek, hogy 30 nap múlva érdeklődjem. Többszöri sürgetés után július végén újból érdeklődtem, de sajnálkozva jelentették ki, hogy az ügy még nincs elintézve. Elmondottam az esetet egy ismerősömnek, aki kijelentette, hogy az ő felesége radikálisabban intézte el az ügyet, mert az üzletben olyan lármát csapott, hogy nyomban kicserélték az égőt.

Neumann Géza,
II., Napraforgó-utca 11.

Csípje meg a Ludas ezt a szúnyog-ügyet!

Az vesse rám az első követ akit még nem csípett meg a szúnyog. A szigeten, a budai hegyek között, fürdőhelyeken kellemes a pihenés, de sok kellemetlenséget okoz az orvul, bukórepüléssel érkező szúnyog.

Az Egyesült Gyógyszer- és Tápszergyár kitűnő szert készített, amelyet „Anatox" néven hozott forgalomba. Aki bedörzsöli vele a bőrét, azt a szunyogok elkerülik.

A szocialista kereskedelem útján megkezdődött az árusítás. Tekintettel azonban arra, hogy a dolgozóknak fogalmuk sincs ennek a szernek a létezéséről, senki sem vásárolja. A gyártást is beszüntették. A szúnyogok nagyokat kacagnak ezen az ügyetlenségen és a bürokrácia jóvoltából még az eddiginél is jobban csípik a dolgozókat. Ugyanis a szocialista áruforgalomban a forgalombahozó szerveknek kell propagandát indítaniok. A szúnyog elleni védekezés propagandáját azonban az illetékes belkereskedelmi vállalatok nem tervezték meg. A gyártó vállalat hiába igyekezett felvilágosítani a kereskedelmi vállalatok főhatóságát, hogy propagandára feltétlenül szükség van, semmi sem történt ebben az ügyben.

Remélem, ha a Ludas megcsípi az illetékeseket ebben a szúnyogügyben, akkor végre intézkedés történik és a dolgozókat messze elkerülik a szúnyogok.

Stadler Aranka,
Vegyipari Értékesítési
Igazgatóság.

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi július 16-i számában közli, hogy az egyik vendéglőben „Szűz-sült Tell Vilmos módra" nevű ételt szolgáltak fel. Intézkedés történt, hogy az étel nevét változtassák meg.

Belkereskedelmi Minisztérium

•

A Tüspeddel kapcsolatos közlemény ügyében vizsgálat indult. A Tüsped kiértesítő hibájából nem értesültek a Villamos dolgozói arról, hogy július 3-án nem lesz szállítás.

Belkereskedelmi Minisztérium

•

A bakonycserjei mozival kapcsolatos közlemény írójának igaza van. Intézkedés történt, hogy a mozit a lehető legrövidebb időn belül megfelelő helyiségbe költöztessék. Így Bakonycserje rövidesen korszerű mozit kap.

Mozgóképüzemi Vállalat,
Szilárd György igazgató.

•

A „Nem is tartoztam" című közleménnyel kapcsolatban megállapítottuk, hogy névcsere történt. Két Molnár János adózót tartottunk nyilván. Az egyházközség közlése nyomán nem állapíthattuk meg, hogy a kettő közül ki a hátralékos. Miután ennek megállapítása ma már lehetetlen, az ügyet lezártuk, a nyilvántartott 60 forintos hátralékot töröltük s a behajtási eljárást megszüntettük.

A VII. ker. Tanács V. B.

Babonás Benedek esete

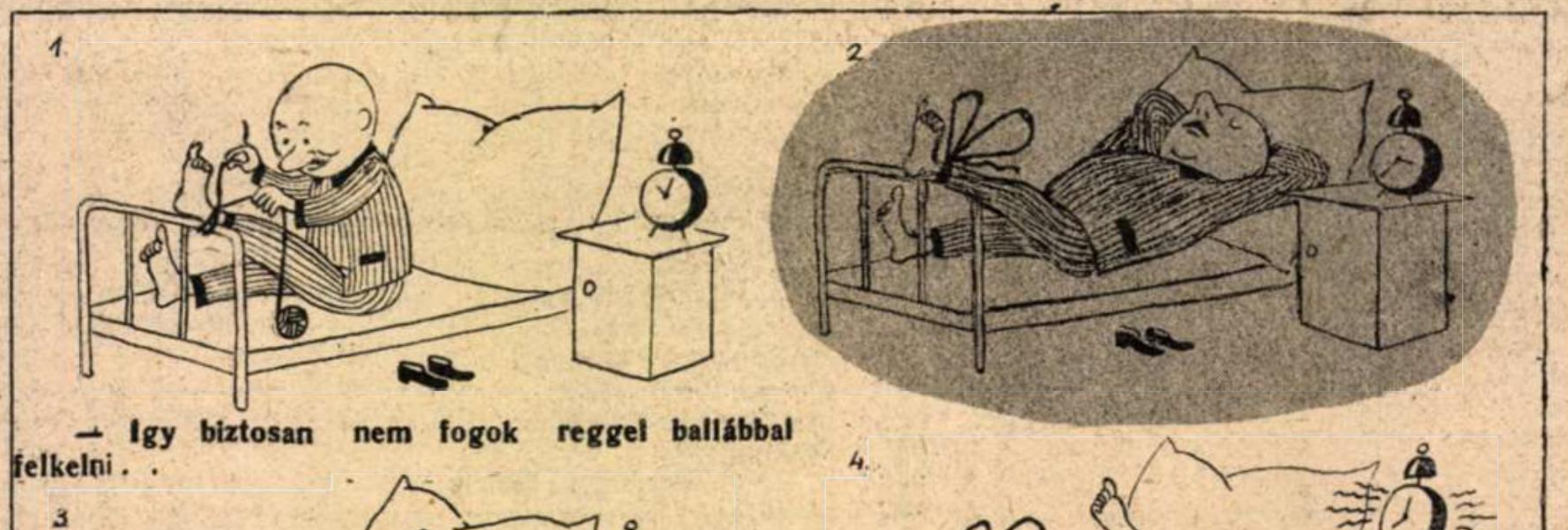

— Így biztosan nem fogok reggel ballábbal felkelni . .

Egy amerikai szobrászművész műterméből

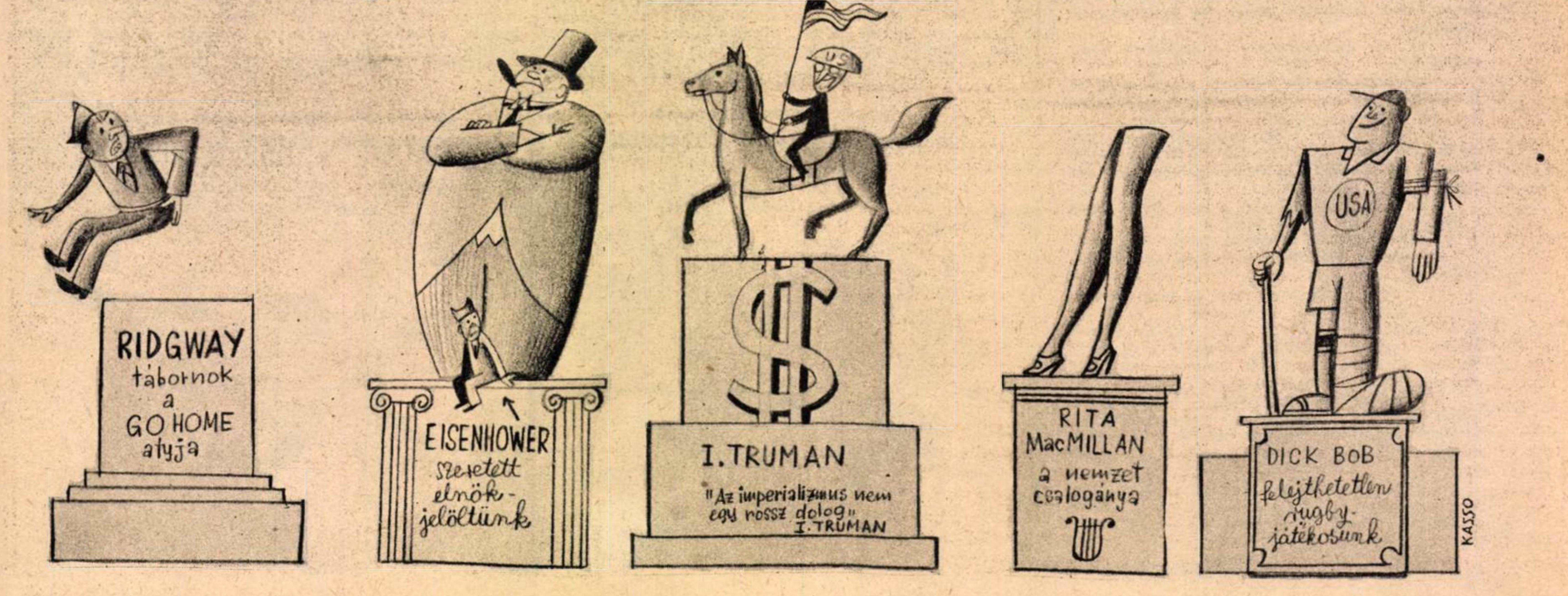

Ebédutáni kép egy üzemből avagy milyen konyhának nem szabadna lennie

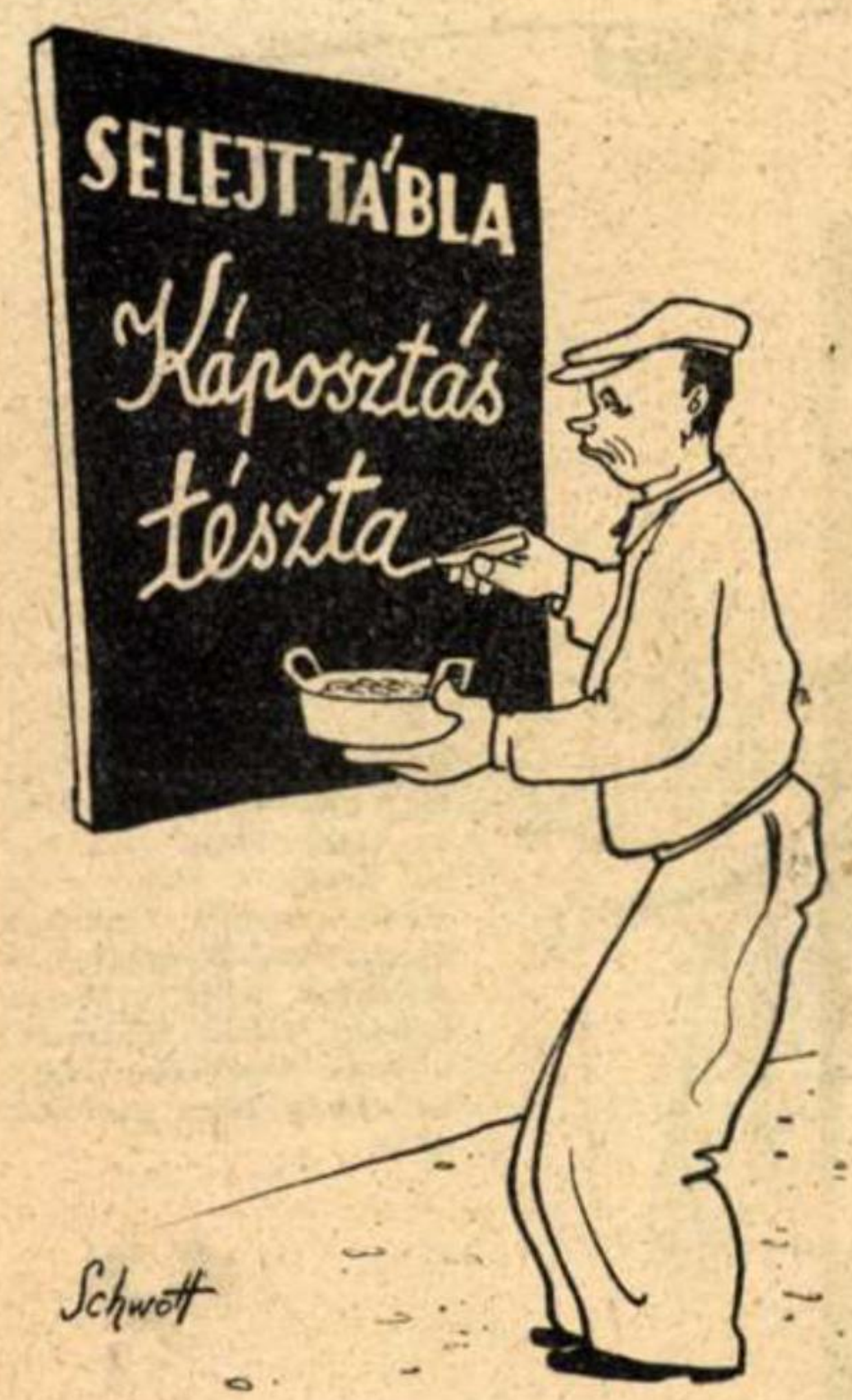

Gyanús aggodalom

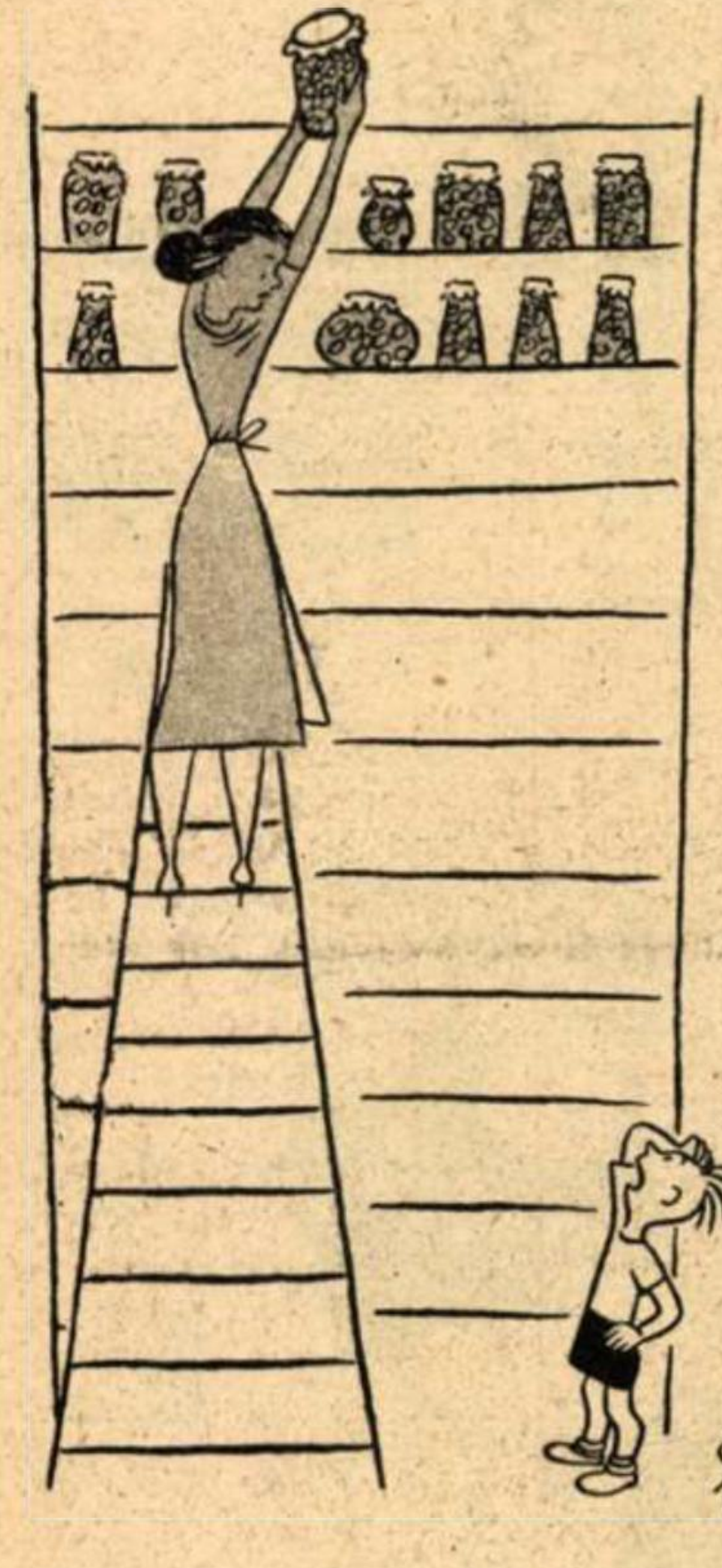

— Anyu, ne tedd olyan magasra, még leesel!

Műgumiból gombok készülnek

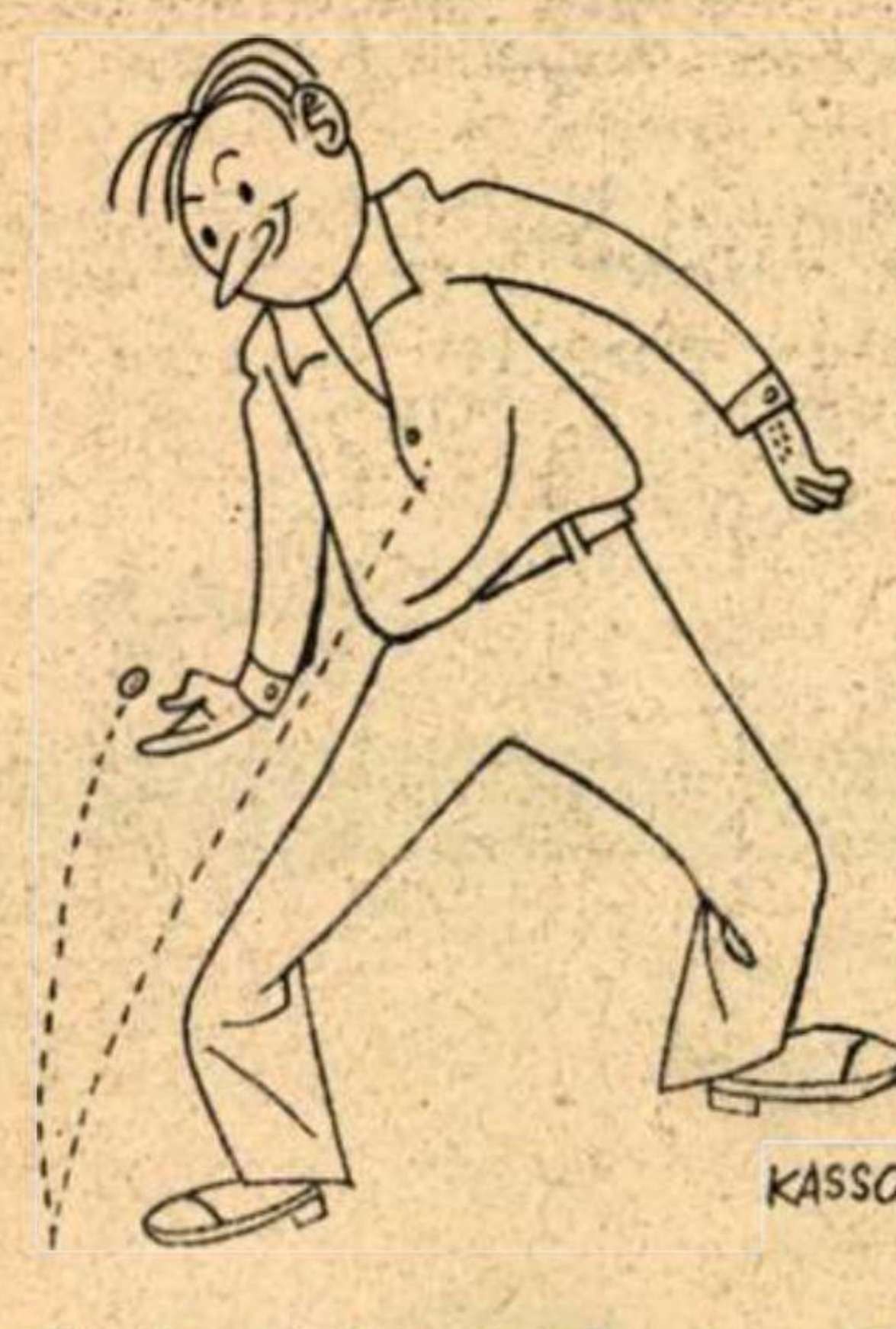

Ha leszakad a gomb, nem kell keresgélni, mert magától visszaugrik.

Tábla egy fogorvosi rendelő ajtaján

FELEK FOGADÁSA
és
FOGAK FELEDÉSE
9–11

Vidám vásárokat rendeznek országszerte augusztus 20-án

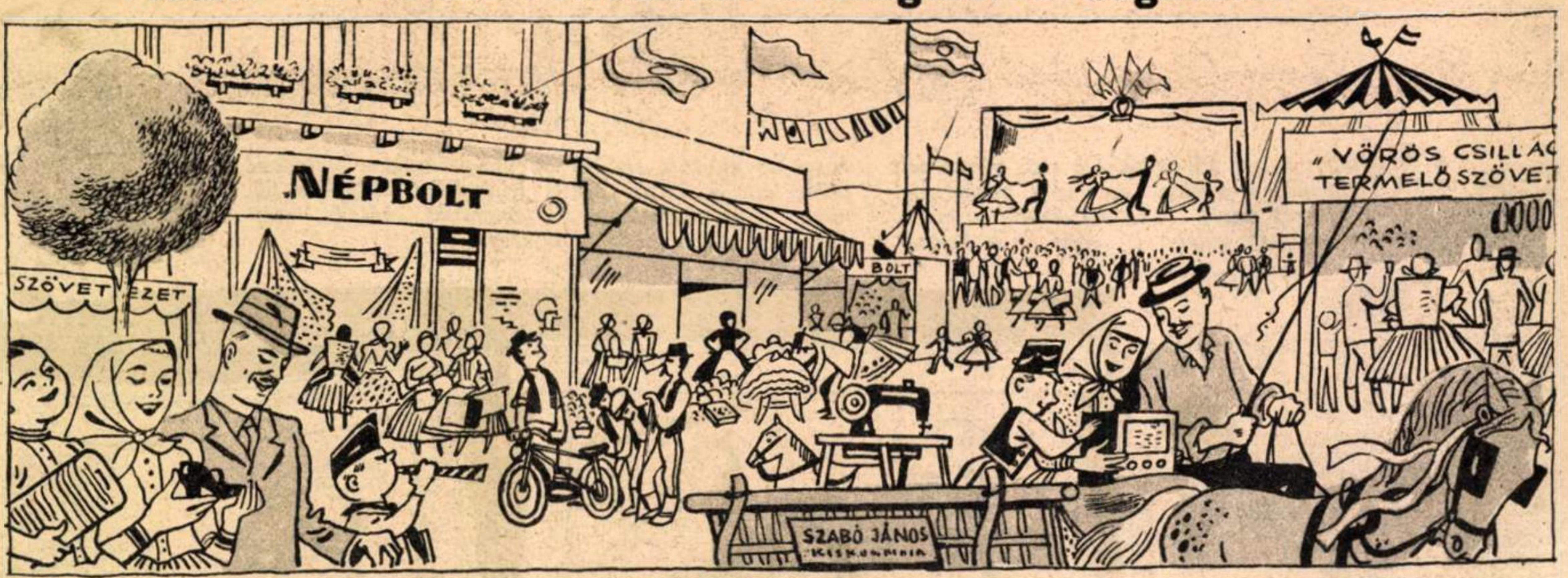

vidám vásár nálunk…

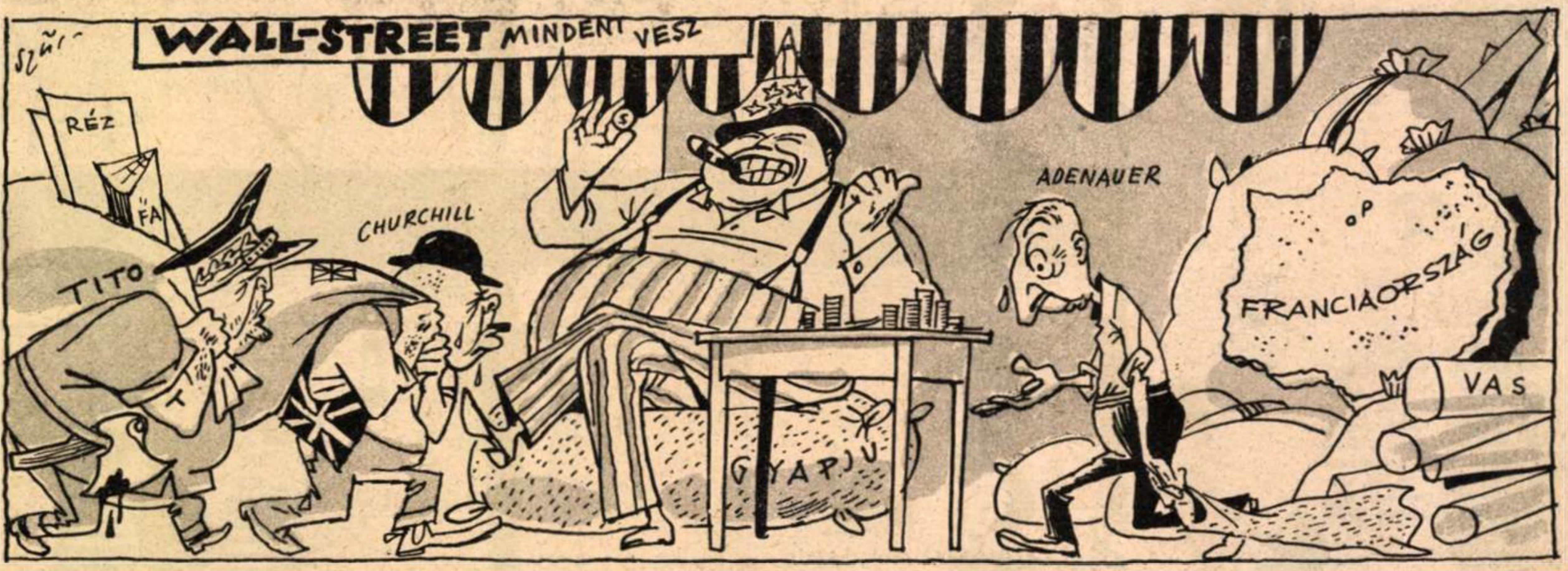

…és nyugaton.

Megyek a lecsóba!

Ha a Zögyükiké-nél (Zöldség és Gyümölcs kiskereskedelmi) mondják nekem, nem is csodálkozom. De a Böcikeszőr (Bőr, Cipő, Kesztyű, Szőrme-forgalmi) irodáiban mondta Sárkány barátom, amikor felkerestem.

— Várj egy pillanatig — állt fel az íróasztala mellől — rögtön jövök, csak átmegyek a lecsóba!

— Hová?

— A lecsóba… Pár pillanat az egész!

Ezzel kirohant. Biztosan rosszul hallottam. Nyilván a büffébe ugrik át, eszik valamit. De miért éppen lecsót? Ki eszik lecsót délelőtt fél tizenegykor?

— Kire tetszik várni? — nyitott be valaki a szobába.

— Sárkány kartársra — feleltem.

— Lement a büffébe.

— Megkérem az elvtársat, hogy ha Sárkány kartárs visszajön, mondja meg neki, hogy a kakaóban várják!

Mielőtt megkérdezhettem volna, hogy hol várják, már be is csukta az ajtót. Szerencsére nem sokáig maradtam kétségek között, mert Sárkány visszajött.

— Már megetted? — kérdeztem.

— Mit?

— A lecsót! Életemben sem hallottam, hogy valaki tízóraira lecsót egyen. És különben is — tettem hozzá gyorsan — előbb volt itt valaki és azt üzeni, hogy kakaóval várnak! Lecsó után kakaó! Kész gyomorrontás!

Szavamra, úgy meredt rám, mint aki őrültre néz.

— Mit csodálkozol? — mondtam mérgesen. — Úgy látszik, nálatok az a szokás, hogy munkaidőben táplálkoztok!

Hirtelen fény villant a szemében és harsányan nevetni kezdett.

— Te buta! — vert a vállamra. — Tudod, te, hogy mi az a lecsó? Szavamra, ez hülyének néz! Persze, hogy tudom, kedvenc ételem, alája kis szalonnát kell pirítani, belevágni a paradicsomot és a zöldpaprikát…

— Lecsó… az nálunk a levelezési csoport rövidítése! — vágta el szakácsművészeti előadásomat. — Érted már? Rövidítés!

Néhány pillanatig szótlanul meredtem rá. Erre nem gondoltam.

— Ezek szerint… ezek szerint a kakaó… — hebegtem.

— Úgy van! Az is rövidítés! Kakaó az a *kamatkalkuláció* rövidítése! Ne is haragudj, de tárgyalásom van náluk, át kell mennem… Tíz perc mulva itt is vagyok!

Ezzel ismét elviharzott. Nem, ez nem lehet igaz… Ha a rövidítési láz ilyen méreteket ölt, akkor rossz rágondolni, hogy mi lehet ennél a vállalatnál. Várakozásom alatt ugyanis hallottam, amint az egyik kartárs meghagyta a titkárnőnek, hogy ha keresik a buciban van és onnan átmegy a kalácsba. A titkárnő kérésemre kedvesen közölte, hogy buci, az *budapesti címirodát* jelent, rövidítve. És nem kalácsot esznek hozzá, hanem kalács az nem más, mint *kalkulációs átcsoportosító*…

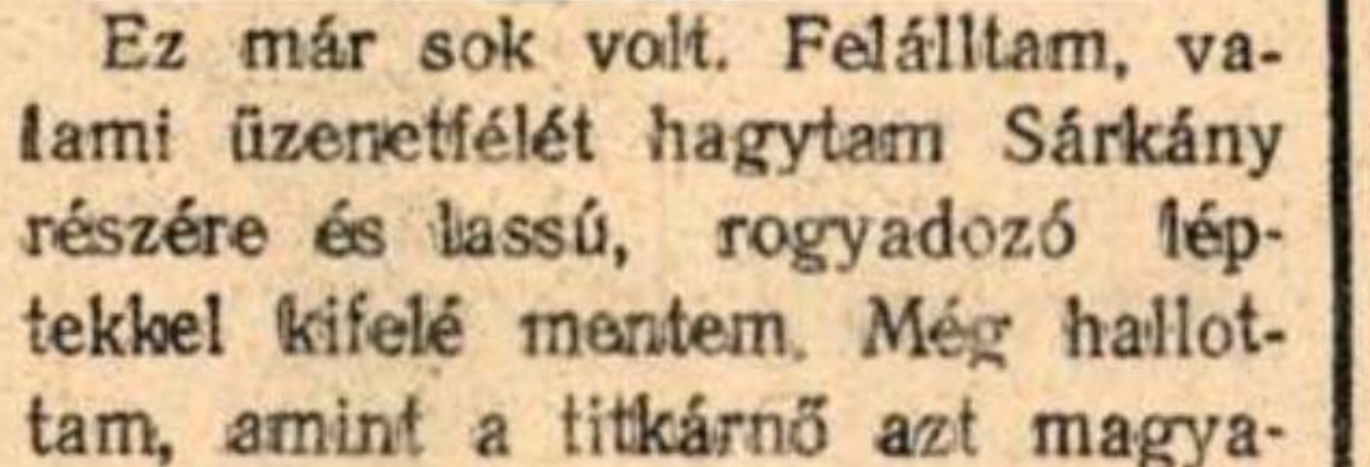

Ez már sok volt. Felálltam, valami üzenetfélét hagytam Sárkány részére és lassú, rogyadozó léptekkel kifelé mentem. Még hallottam, amint a titkárnő azt magyarázta valakinek telefonon, hogy nem érzi jól magát, valószínűleg elrontotta a gyomrát.

— Nincs semmi étvágyam, — panaszolta — a kétszersültben van minden reményem!

Nem mertem megkérdezni, hogy vajjon a kétszersültet eszik-e, vagy az is valamelyik osztály rövidítése?

Vajda Albert

JÁRVÁNYOS ELMEBAJ

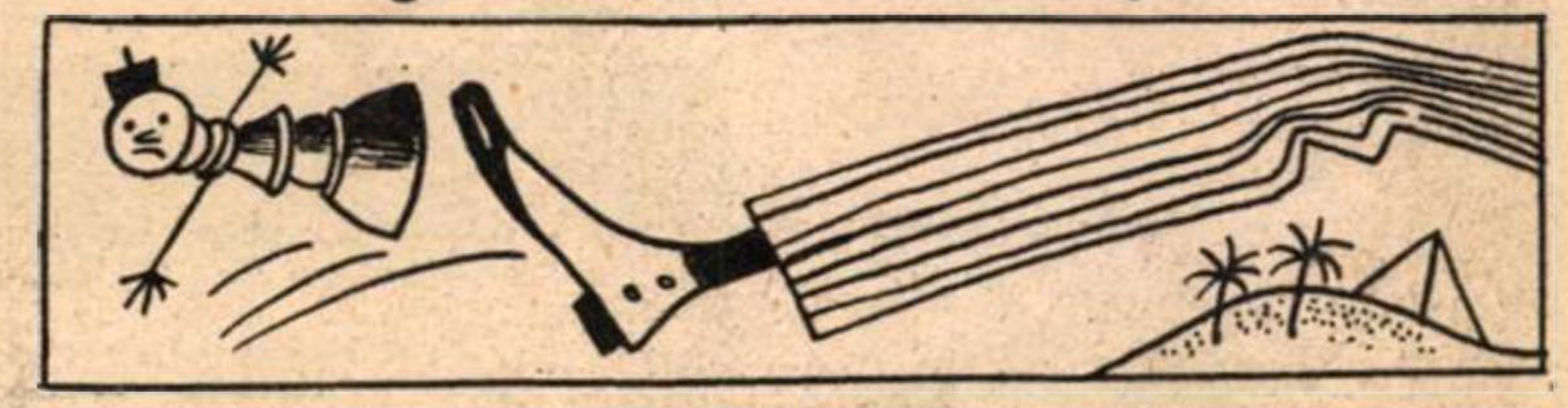

A Közép-Keleten folyó angol-amerikai sakkjátszmában ugyancsak rájár a rúd a királyokra. A két sakkozó egymásután üti ki, sőt rúgja ki egymás királyait. Előbb John Bull sötét királyát ütötte ki Uncle Sam Kairóból; most Uncle Sam nem kevésbbé sötét transzjordániai királyát, Talalt ütötte ki John Bull. A kiütés elmebetegség címén történt. Természetesen nincs kizárva, hogy egy király gyengeelméjű; a józan angolok pedig nem szeretik a gyengeelméjű Amerika-barát királyokat; ők a gyengeelméjű angol-barát királyokat szeretik. Ezért ültették Talal fiát, az ifjú Husszeint a trónra, aki mindaddig békében fog uralkodni, amíg az amerikaiak fel nem róják gyengeelméjűségét és mást nem ültetnek helyette a trónra, akinek viszont ismét az angolok diagnosztizálják majd az elmebaját és így tovább, a végkimerülésig, az imperializmus végkimerüléséig.

SZEGÉNY HOLLANDUS…

Katonákkal fizet Hollandia az USA-nak az Indonéziába küldött amerikai fegyverekért.

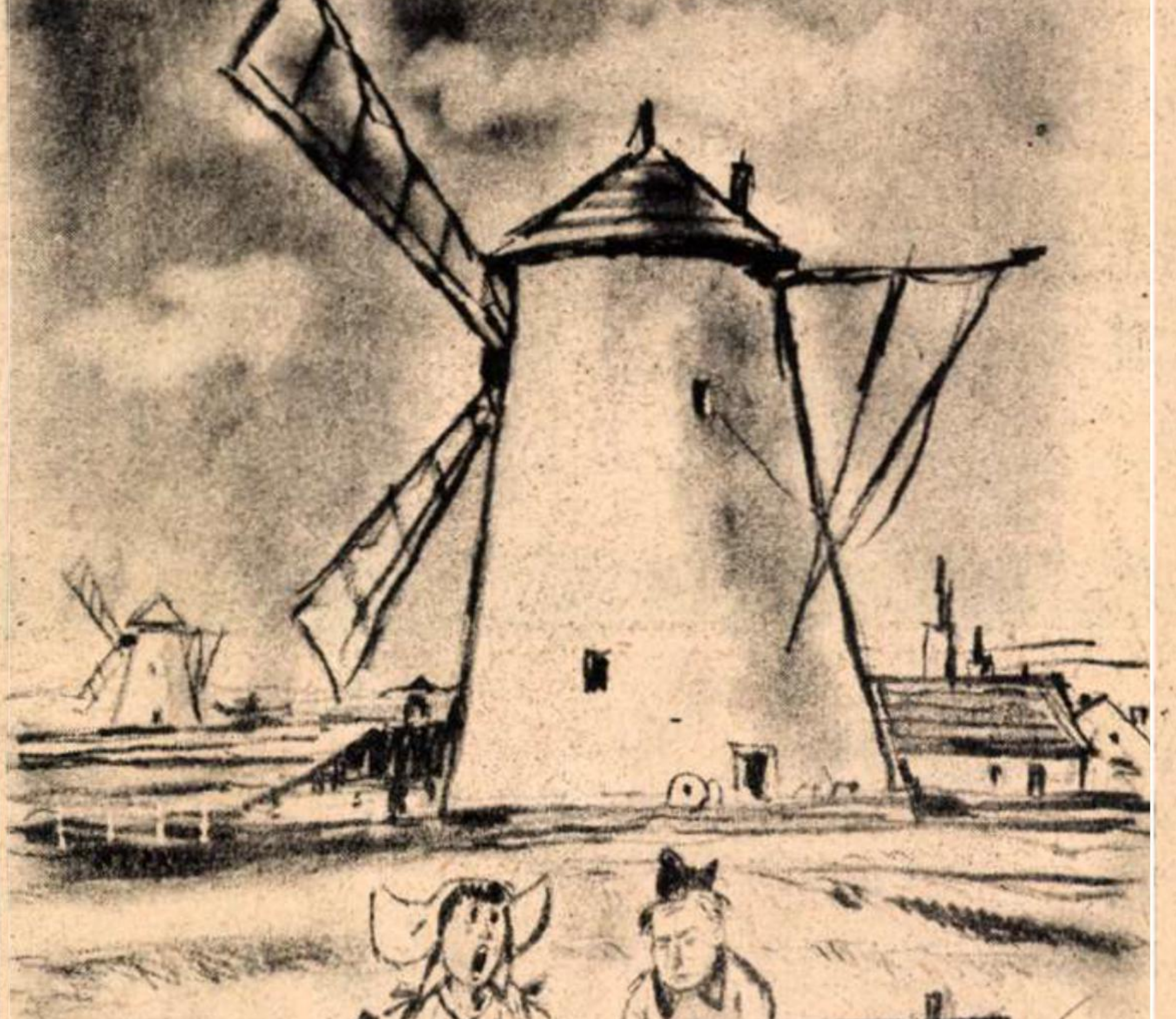

— Nyugat-Németországba visznek, Pieter? Hát mi vagy te?
— Fizetőeszköz!

Ludas Matyi a XV.-ös AKNÁBAN

A tatabányai tröszt XV-ös aknája első helyen állt az aknák versenyében, azután egy szép napon (dehogy is volt az szép nap!) ... szóval lekerült a második helyre, aztán még lejjebb... Ma az a helyzet, hogy az egykori elsőből az utolsó helyen botladozó akna lett. A Ludas Matyi lelátogatott a XV-ös aknába, hogy megkeresse a lemaradás okát és szétnézzen a gátló akadályok között.

JÓ SZERENCSÉT!
Nagy S.
—Kaján—

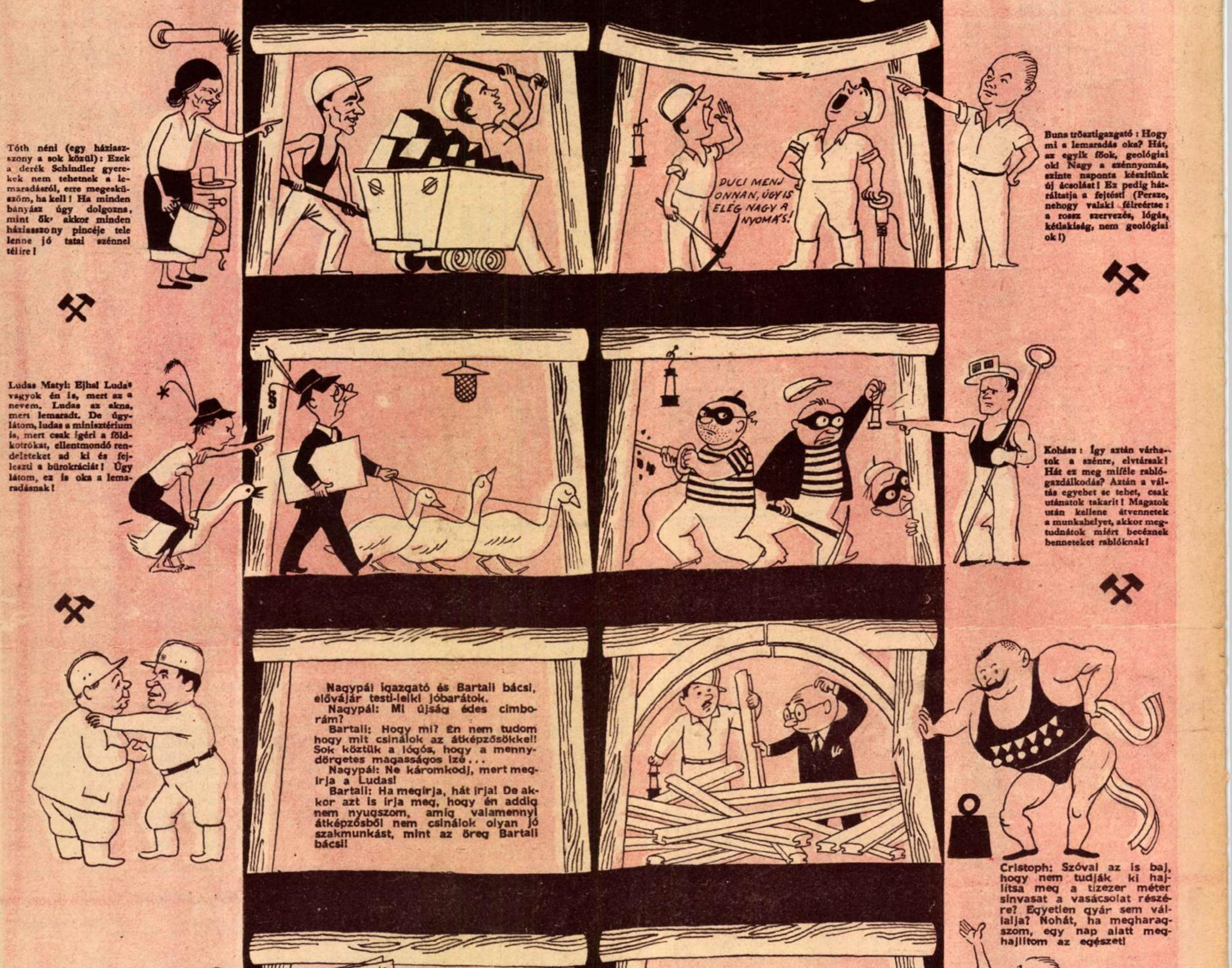

Tóth néni (egy háziasszony a sok közül): Ezek a derék Schindler gyerekek nem tehetnek a lemaradásról, erre megesküszöm, ha kell! Ha minden bányász úgy dolgozna, mint ők, akkor minden háziasszony pincéje tele lenne jó tatai szénnel télire!

Buna trösztigazgató: Hogy mi a lemaradás oka? Hát, az egyik főok, geológiai ok! Nagy a szénnyomás, szinte naponta készítünk új ácsolást! Ez pedig hátráltatja a fejtést! (Persze, nehogy valaki félreértse: a rossz szervezés, lógás, kétlakiság, nem geológiai ok!)

Ludas Matyi: Ejha! Ludas vagyok én is, mert az a nevem. Ludas az akna, mert lemaradt. De úgy látom, ludas a minisztérium is, mert csak ígéri a földkotrókat, ellentmondó rendeleteket ad ki és fejleszti a bürokráciát! Úgy látom, ez is oka a lemaradásnak!

Kohász: Így aztán várhatok a szénre, elvtársak! Hát ez meg miféle rablógazdálkodás? Aztán a váltás egyebet se tehet, csak utánatok takarít! Magatok után kellene átvennetek a munkahelyet, akkor megtudnátok miért becéznek benneteket rablóknak!

Nagypál igazgató és Bartali bácsi, elővájár testi-lelki jóbarátok.

Nagypál: Mi újság édes cimborám?

Bartali: Hogy mi? Én nem tudom hogy mit csinálok az átképzősökkel! Sok köztük a lógós, hogy a mennydörgetes magasságos izé...

Nagypál: Ne káromkodj, mert megírja a Ludas!

Bartali: Ha megírja, hát írja! De akkor azt is írja meg, hogy én addig nem nyugszom, amíg valamennyi átképzősből nem csinálok olyan jó szakmunkást, mint az öreg Bartali bácsi!

Cristoph: Szóval az is baj, hogy nem tudják ki hajlítsa meg a tízezer méter sínvasat a vasácsolat részére? Egyetlen gyár sem vállalja? Nohát, ha megharagszom, egy nap alatt meghajlítom az egészet!

Kotra szaktárs: Micsoda forgalom! Minden vájárra esik vagy tíz újságíró! Csudára érdekes, hogy tavaly, amikor dícsérni kellett minket, nem voltak ennyire az utamban!

MENTE ÜZEMIGAZGATÓ: Azért nem kell azt hinni, hogy ez most már mindig így lesz! Igaz, hogy most lemaradtunk, de leszünk mi még elsők Tatabányán! Mit Tatabányán? Az egész ország bányái között mi leszünk az elsők. Ezt elhihetik nekem! Hogyan? Hogy ahhoz alaposan fel kell kötni a bányafát? Hát idefigyelj Ludas Matyi, gyere el hozzánk mához két hónapra, akkor majd meglátod! Viszontlátásra!

MUZEUM

A következő leleteinket felajánljuk a TATABÁNYAI MUZEUM részére

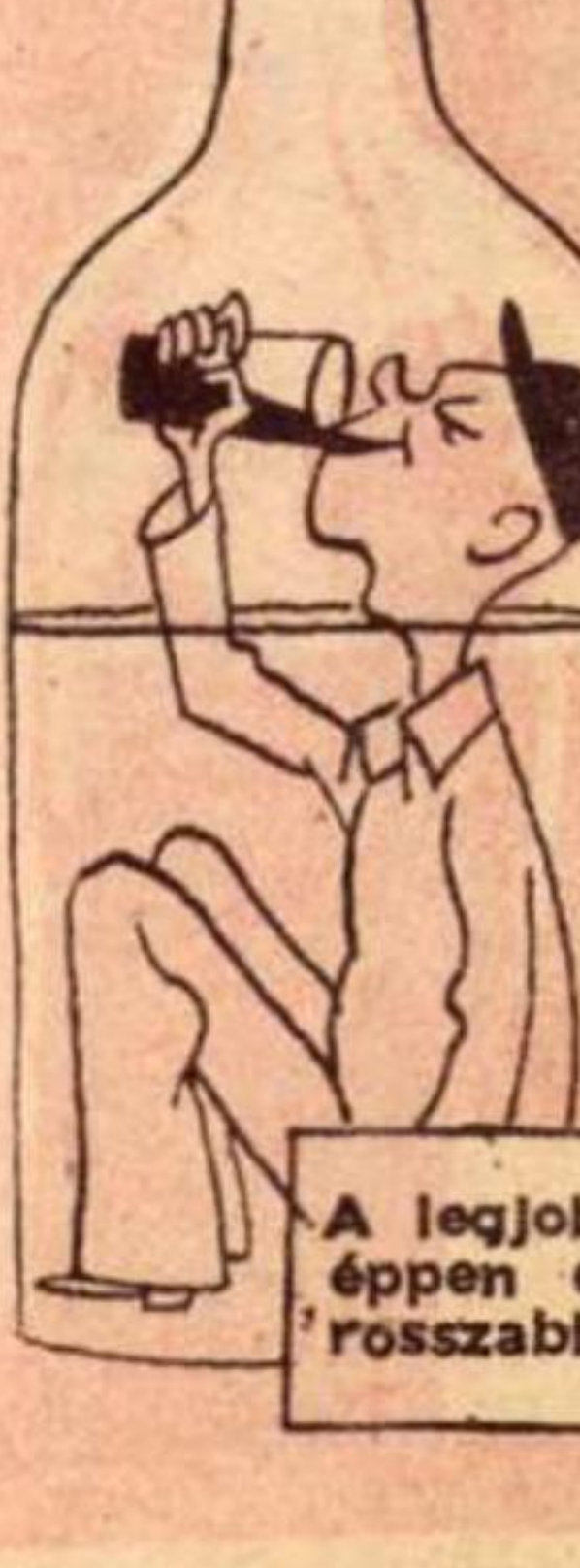

A legjobb „plás" és éppen ezért a legrosszabb bányász

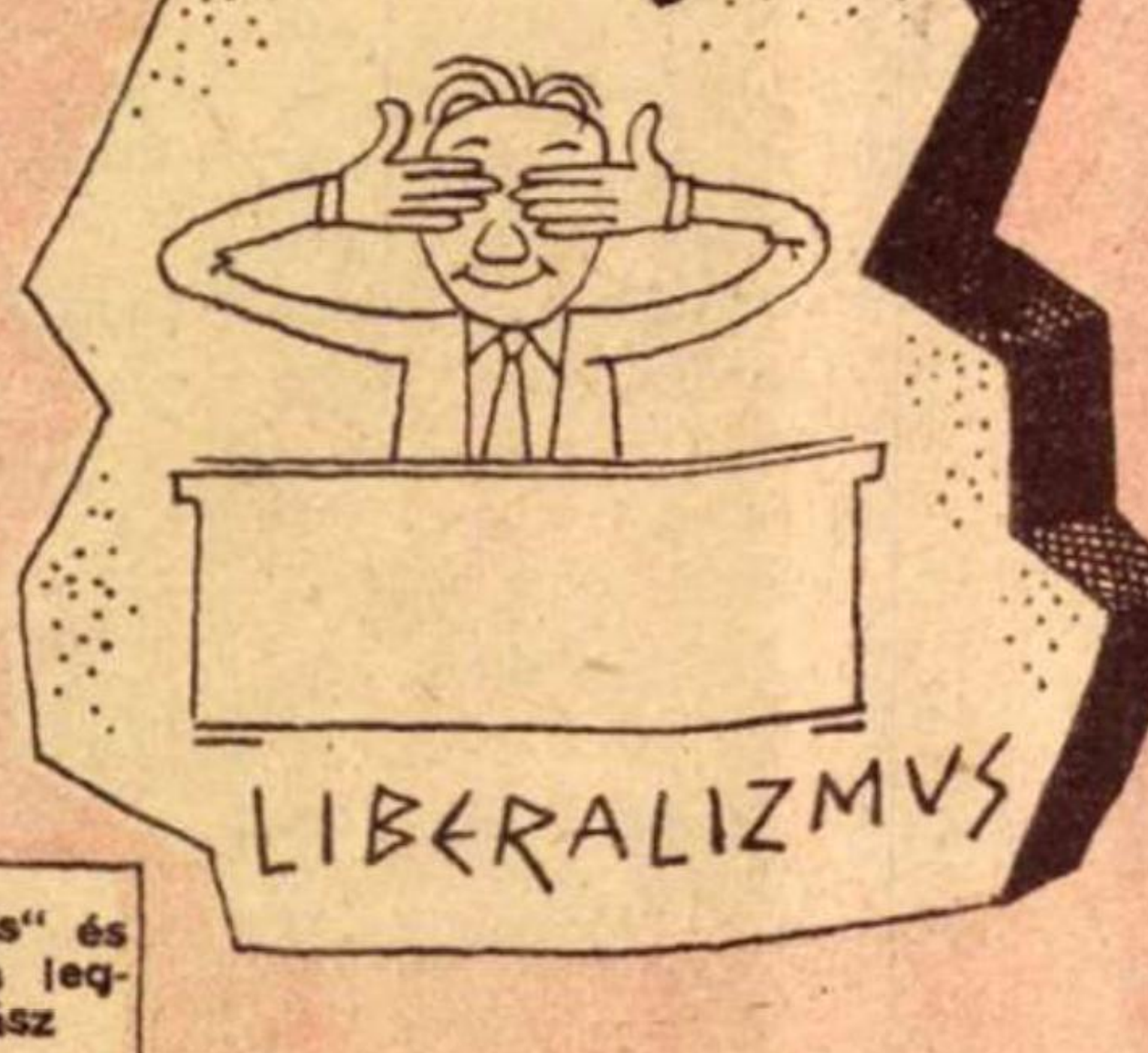

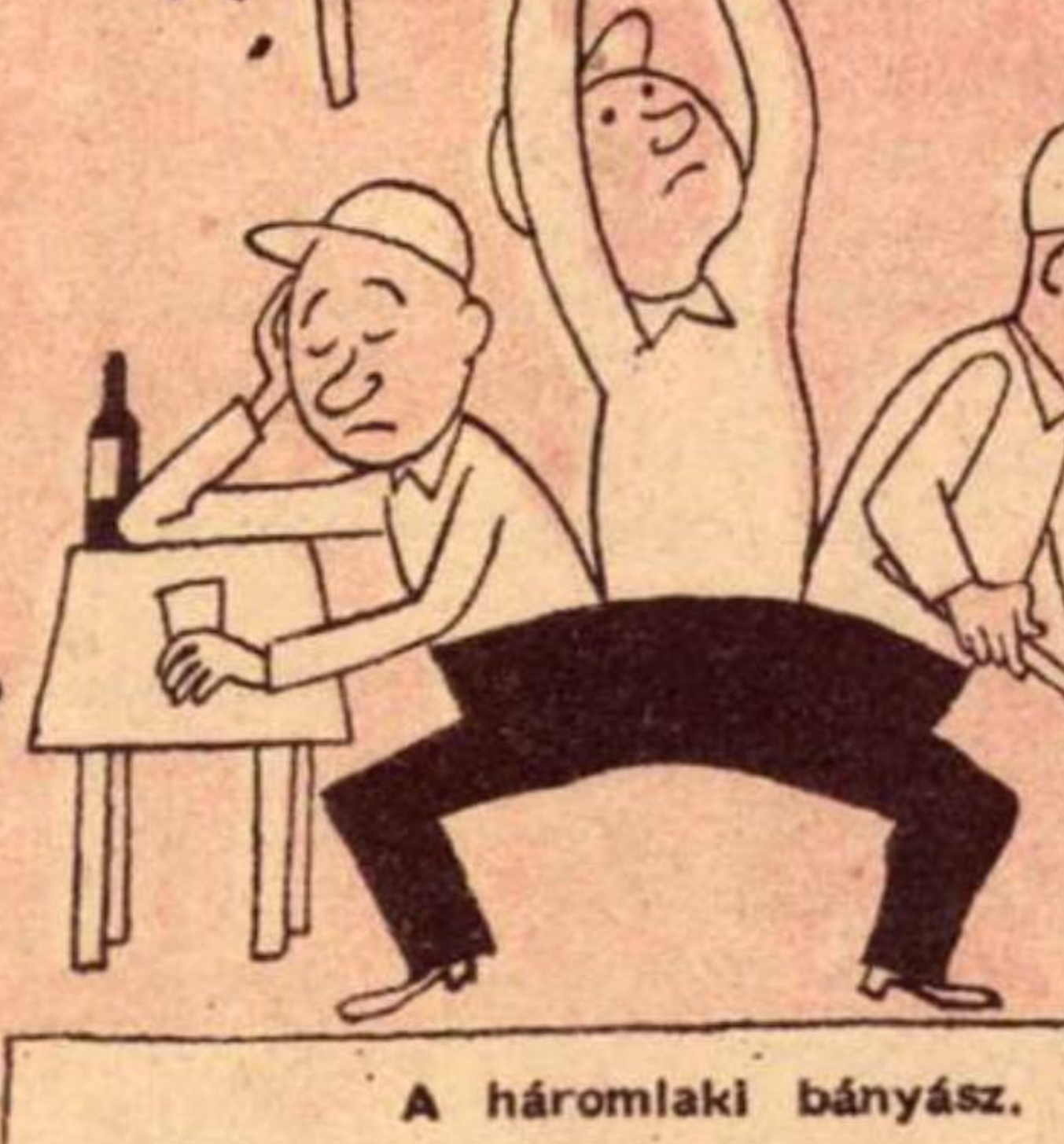

A háromlaki bányász.

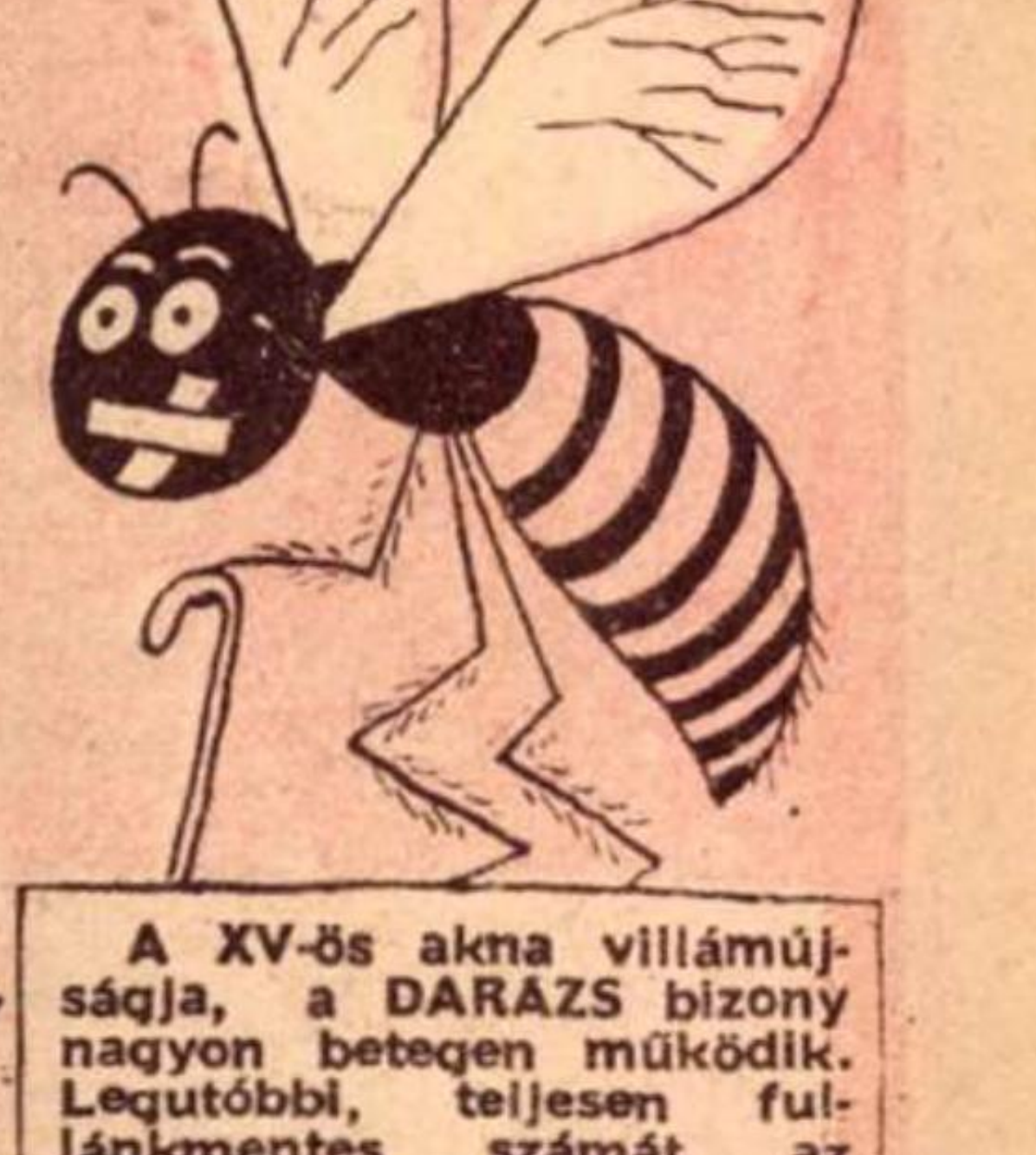

A XV-ös akna villámújságja, a DARÁZS bizony nagyon betegen működik. Legutóbbi, teljesen fullánkmentes számát az egyik szekrény háta mögött fedeztük fel.